

Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!

DUBEN

1998

OBSAH

Posilnění bázlivým	1
Kdy Pán Ježíš nepřijde	3
Duchovní únava	14
Jste duchovně vyčerpaní?	16
Homo curiosus	17
Král dobré nálady	21
Chodíte v bílém?	22
Svrchovanost Boha	23
O banalitách	30
Přirozená evangelizace	31
Člověče naříkáš?	33
Drogová politika ve Švýcarsku	35
Falešná etika	39
Anatomie Božího těla	41
Rezonanční pole	43
Oznámení	47
Jak hospodaříme	47

POSILNĚNÍ BÁZLIVÝM

Dnešní doba vyvolává v lidech pocit, že jsou svíráni děsivou silou okolností. Denně jsme bombardováni množstvím katastrofických scénářů, které vyžadují radikální změny. Pozvolné změny jsou součástí lidského pokroku, ale radikální změny, které přicházejí příliš rychle a nečekaně, mohou mít traumatické následky na psychiku a zdraví člověka. Jsme duševně a citově přemoženi divokými výkyvy moderního života. Margaret Mead podotýká: *"Zvykli jsme si už na to, že svět je moc velký a nedá se zvládnout, takže jsme přijali úlohu nicotnosti, bezmocný pocit, že co my můžeme udělat, nemá žádnou cenu."*

Globální problémy nabývají osobního rozměru. Jak snížit počet obyvatel světa? Jak omezit znečišťování vod a vzduchu? Jak řešit distribuci potravin mezi hladovějící? Co dělat s nezaměstnaností, diskriminací, etnickými konflikty, nepřátelstvím mezi rasami a náboženskou nesnášenlivostí?

Koncem každého dne se stamiliony lidí ptají, co bude dál? Zvyšující se tempo růstu klade na jednotlivce takové nároky, že ztrácí schopnost řešit své každodenní problémy. Když sledujeme mezinárodní a politické události, ztrácíme i ten zbytek optimismu, který jsme doposud měli. Nic nepomáhá; nikdo nenabízí uspokojivé řešení, které by opravdu něco vyřešilo. Více než před sto padesáti lety prohlásil německý filosof Hegel, že *"neexistuje lidský problém, který by se nedal vyřešit pomocí lidského důvtipu a myšlení"*. Dnes by s ním souhlasila sotva hrstka lidí. Stále více lidí vnímá jen to, co je negativní, a propadá beznaději. Nastupuje silné pokušení, abychom "to" prostě vzdali.

2 ZÁPAS O DUŠI

Ale i před dvěma tisíci lety vypadalo vše beznadějně. Pronásledování a soužení prvních křesťanů bylo tak intenzivní, že by nikdo nevsadil ani zlamanou grešli na předpoklad, že malá skupina Ježíšových učedníků napíše jediný odstavec historie. Král Herodes byl rozhodnut udělat pořádek; Petr a Jan byli ve vězení, Janův bratr Jakub byl popraven a kamkoli se věřící obrátili, byli nemilosrdně pronásledováni. V Bibli čteme:

♦ *A slovo Páně rostlo a rozmáhalo se. (Skutky 12:24)*

Jaký by měl být postoj křesťana uprostřed zdánlivě beznadějně situace? Ani oni neznají žádné snadné řešení, ale ví něco o postoji, jak čelit beznadějně situaci. Věřím, že především křesťané mají morální povinnost zachovat si optimistický postoj k životu, a to za všech okolností. Člověk se nejdříve potřebuje smířit se skutečností, že jako stvoření má své meze; není Bůh. Je na čase, aby se vzdal své autonomie ve prospěch Stvořitele. Bůh neodevzdal celý vesmír člověku se slovy: "Máš cos chtěl, teď se starej, Já jsem skončil a odcházím." Bůh sice člověka z ráje vyhnal a zapudil, ale neopustil. Dále udržuje celý vesmír svou mocí, drží svět ve Svě dlaní, jen On rozumí svému stvoření a určuje hranice, které zlo a pošestilost lidí nemůže překročit. Právě to měl Ježíš na mysli, když řekl:

♦ *Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení. (Matouš 6:31-34)*

Těmito slovy nás Boží slovo nevybízí k pasivitě nebo lenosti, ale právě naopak. Každý, kdo svěří svoji duši Ježíši Kristu, aby ji zachoval pro věčný život,

měl by bez výhrady svěřit tento přítomný život Boží moci. Největší omyl člověka je neochota přenechat každodenní starosti někomu silnějšímu, než jsme my sami. Jako Boží děti, skrze víru v Jeho Syna, překonáme každou zkoušku. Přijmeme jednou provždy vlastní závislost na Stvořiteli. Když ji odmítneme a žijeme z vlastní síly, naše problémy se jen znásobují. Bůh může získat naši pozornost skrze utrpení, bolest, pokušení, zklamání, nemoc, může zmařit naše plány, ukončit přátelství se světem a pak teprve začneme naslouchat Božímu slovu. Boží slovo opakovaně zdůrazňuje neschopnost člověka řešit své problémy bez Jeho pomoci. Bez Božího zjevení, které odhaluje morální úpadek člověka, nemůže přirozená mysl, jakkoli akademicky nadaná, pochopit ani vyřešit základní problémy lidské existence. Náš skutečný stav můžeme pochopit jen tehdy, jsme-li ochotni vyslechnout a zvážit teologické vysvětlení. Světské myšlení říká, že člověk je v jádru dobrý a může být ještě lepší. Bible naopak říká, že člověk je špatný a bude čím dál horší. Protože jsou tyto dva pohledy přesně opačné, nikdy nemohou najít společný postup dalšího vývoje společnosti. Není v naší moci zvládnout negativní podmínky, o nichž hovoříme, ale můžeme ovládnout svůj postoj k nim. Nevíme sice, co nám přinese budoucnost, ale víme, kdo ji ustanovil, ovládá a řídí. Někdo řekl: "První křesťané nenařikli: podívejte se, kam svět spěje; ale řekli: dívejte se, do světa přišlo Boží království." Pravda, neobrátili celý svět na víru, ale evangelium přineslo podstatné změny, a učednictví ve jménu Pána Ježíše Krista změnilo mnoho životů. Následující slova Božího Písma jsou povzbuzením bázlivým:

♦ *Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahnáni do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. (2. Korintským 4:8-9)*

V Bibli Kralické můžeme číst, že:

- ♦ *Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni: býváme opovrženi, ale nehyneme.*

Křesťanský pohled na budoucí události je jedinečný. Jak vidíme, stejná fakta a okolnosti mohou přinést zoufalství, nebo naději. Snažme se tedy o nový postoj.

Nejdříve ze všeho přijmeme skutečnost, že bez Boží pomoci se člověk nemůže vysvobodit z kalu lidské bída, v níž uvízl jako v pasti. Není nic důležitějšího než poznání, že nemůžeme zápolit s životními problémy bez Boha. Věřit, že to dokážeme sami, je pošetilý a neskutečný závěr. Dokud v nás zůstává domýšlivost a pýcha, nemůže nás Bůh nic nového naučit. Budete-li v životě procházet krizí, zkuste podřídit svoji vůli Božímu volání.

- ♦ *Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale ve věcech a směle, jako vždycky i nyní na mně bude oslaven Kristus, ať živou, ať smrtí.*

(Filipským 1:20)

- J.D.J. -

Musíš žít s lidmi, abys poznal jejich problémy, a žít s Bohem, abys je dokázal řešit.

- P.T. Forsythia -

KDY PÁN JEŽÍŠ KRISTUS NEPŘIJDE

Nikdo nepochybuje, že kdyby se na zemi znenadání objevil Ježíš Kristus ve slávě, byla by to nejvýznamnější událost. Předpovědi týkající se druhého příchodu Pána Ježíše Krista bylo od Jeho nanebevstoupení víc než dost. Církev a různé sekty si podobným předpovídáním vysloužily posměch u nevěřících a u věřících skepsi - až

úplné odpadnutí jednotlivců od víry. Spekulace o druhém příchodu Ježíše Krista, bez výjimky, církvi jen uškodily. Nepřesná interpretace, ruku v ruce s lidskou hříšnou podstatou, nemůže být ani jiná.

Přijde tedy Ježíš Kristus podruhé, nebo nepřijde?

Začneme nejdříve Jeho odchodem, jak je zaznamenán v Bibli:

- ♦ *Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jím ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet."*

(Skutky 1:9-11)

Dva andělé galilejským doslovně řekli, že Ježíš Kristus znovu přijde v blíže neurčeném čase. Další verše Jeho druhý příchod dotvrzují:

- ♦ *Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocností nebeských se zachvějí. A tehdy užijí Syna člověka přicházející v oblaku s mocí a velikou slávou.*

(Lukáš 21:26-27)

Druhý příchod bude velkolepý. Nikdo nebude pochybovat, že je to On! V knize Zjevení čteme:

- ♦ *Hle, přichází v oblacích! Užijí ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a budou kvůli němu naříkat všechna pokolení země. Tak jest, amen. Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí.*

(Zjevení 1:7-8)

Všichni na Zemi se budou třást děsem, protože spasení mu ve vytržení půjdou do oblak naproti. Uvědomme si, že se vrací na Zem sám Ježíš Kristus, Alfa a Omega, který je nadčasový, nestvořený a Všemohoucí! Lidé budou kvílet, protože ukřižovali Počátek a Konec všeho, co je. Ukřižovali - Boha a teď na Zem přichází On Sám - Všemohoucí!

4 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka.* (Matouš 24:27)

Jeho příchod zašlehně jako blesk po obvodu celé zeměkoule. Ježíše uvidí všichni a každý bude s jistotou vědět, o co jde. Poslechněme si poslední slova Ježíše Krista těsně před Jeho vystoupením na nebe:

- ◆ *Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: "Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?" Řekl jim: "Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mít svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země."* (Skutky 1:6-8)

Ježíš říká, že není naší věcí znát čas a lhůtu druhého příchodu. To vše si Bůh ponechal ve své moci. Na otázku, kdy se Pán Ježíš Kristus vrátí, odpovídám v mé "prostořečtině": Do toho nám nic není. Naší věcí je, abychom byli Jeho svědky až na sám konec světa. Naší věcí je kázat Jeho ukřižování za naše hříchy, Jeho zmrtvýchvstání, Jeho nanebevstoupení a svědčit o Jeho druhém příchodu. Když někdo odchází na dlouhou cestu, vždy pronese to nejdůležitější. Ježíšovo nejdůležitější sdělení bylo, abychom zvěstovali evangelium, abychom se nezabývali marností spekulací, kdy a který den přijde. Co říká sám Ježíš o svém druhém příchodu?

- ◆ *... o onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám. Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka.* (Matouš 24:36-39)

Nikdo, kromě Boha, o čase druhého příchodu neví. Nikdo! O tom nevěděl ani Syn člověka - Ježíš, protože byl člověk;

Syn Boží - Kristus pravděpodobně o onom dni a hodině ví, protože je Bůh. Druhý příchod bude nečekaný. Přejde jako potopa. Lidé budou normálně žít, jíst, pít, ženit se, vdávat se, vše, jak se zdá, bude prosperovat. Čím lépe se nám vede, tím méně vyhledáváme pomoc lidskou i tu Boží.

Další důkaz, že příchod Ježíše Krista bude nečekaný:

- ◆ *Není nutné, bratři, psát vám něco o době a hodině. Sami přece dobře víte, že den Páně přijde jako přichází zloděj v noci. Až budou říkat 'je pokoj, nic nehrozí', tu je náhle přepadne zhoubá jako bolest rodičku, a neuniknou.* (1. Tesalonickým 5:1-3)

Ježíš Kristus není zloděj, jen přijde nečekaně jako zloděj v noci. Na příchod zloděje je málokdo připraven.

- ◆ *Vy však, bratři, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě. Nespíme tedy jako ostatní, nýbrž bdíme a budme střízliví. Ti, kdo spí, spí v noci, a kdo se opíjejí, opíjejí se v noci.* (1. Tesalonickým 5:4-7)

Nezasvěcený, duchovně mrtvý člověk žije ve tmě a druhý Kristův příchod neočekává.

- ◆ *My však, kteří patříme dni, budme střízliví, oblecme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přilbu. Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. On zemřel za nás, abychom my, ať žijí či zemřeli, žili spolu s ním. Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou, jak to již činíte.* (1. Tesalonickým 5:8-11)

Věřící lidé by neměli být znepokojeni nebo zaskočení světským či církevním filosofováním a spekulacemi o druhém příchodu.

- ◆ *Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: "Kde je ten jeho zaslíbený příchod?"*

Od té doby, co zesnuli otcové, všeko zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření." Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul. Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. (2. Petrův 3:3-7)

Dnešní svět se vysmívá nejen existenci Boha, ale i těm, kdo berou biblické učení vážně. Znevážili vše, co se znevážit dalo. Věřit v kreaci, celosvětovou potopu, mladou zemi, celou koncepci dědičného hříchu, panenské početí Ježíše Krista, Jeho zmrtyčvstání, Jeho druhý příchod a Boží soud je považováno za slabomyslnost.

Kdy Ježíš Kristus určitě nepřijde?

Odpověď je velmi jednoduchá. Kdykoliv byl a bude čas Ježíšova druhého příchodu určen, nic se nestalo a jistě nestane. Jeho druhý příchod je však jistý. Jistý je i způsob jak přijde, ale jakýkoliv předem ohlášený čas Jeho příchodu byl, je, a bude buď omyl nebo v horším případě klam. Každá předpověď příchodu Ježíše Krista byla doručena buď tím Zlým, nebo v lepším případě lidskou hloupostí, v každém případě však neznalostí Písma. I kdyby druhý příchod předpověděli samotní andělé z nebe, kdyby byla taková zpráva hlásána na celosvětové satelitní síti, i kdyby někdo mimosmyslově přenesl do mysli každého člověka shodný čas očekávané události, můžeme si být jisti, že je to klam, protože pravý čas si pro sebe nechává, jak víme z mnoha veršů, jen Bůh. S určitostí víme kdy nepřijde, s určitostí také nevíme kdy přijde!

Davová psychóza

Všichni, bez výjimky, můžeme být obětí věroučných, filozofických a vědeckých spekulací. Můj otec mi vyprávěl, že v roce 1938, byla v Americe vysílána rozhlasová "reportáž" Orsona Wellse jak na východním pobřeží USA

přistáli Marťané. Davové psychóze podlehl dva miliony z šesti milionů posluchačů, i když se na konci vysílání objasnilo, že šlo o rozhlasovou hru - tedy o fikci.

Podobná masová hysterie vznikla 11. září 1909 když profesor Wolf ohlásil, že Halleyova kometa prošlehne zemí a zanechá za sebou jedovatou zkázu, neboť kometa je z kyanogenního plynu. Řada astronomů s ním tehdy souhlasila. Mnoho lidí ucpávalo okna, dveře a všechny škvíry; jedni si šli užívat, druzí se v bázni Boží modlili. Osmnáctý květen 1910 přešel a žádná zkáza se nekonala. Na paniku se brzo zapomnělo.

Lidé se mohou stát snadnou obětí plánovitého fantazírování, mohou být vtaženi do hysterie, jež může být provázena těmi nejpočetnějšími úmysly. Příčinou omylu je vždy neznalost. Ježíš Kristus o ní hovoří!

♦ *Ježíš jim řekl: "Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží!"*

(Marek 12:24)

Upadnutí do omylu je možné jen tehdy, když věřící nezná Písmo ani moc Boží. Z církevní historie víme o mnohých fámách okolo data druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Princip všech výpočtů příchodu Ježíše Krista, ať jsou složité nebo jednoduché, mají vždy společného jmenovatele - chybné předpoklady. První chybný předpoklad už je opomíjení biblických slov: Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci.

Podívejme se na omezený počet falešných předpovědí druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Největší omyly v jakékoliv, ať biblické, nebo vědecké oblasti, vznikají vždy na základě nesprávných předpokladů.

Tichonius

patřil k časným křesťanským spisovatelům. Věřil, že se Ježíš Kristus vrátí roku 381. Jak k tomuto roku dospěl? V knize Zjevení čteme:

♦ *Ale té ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby mohla letět do*

6 ZÁPAS O DUŠI

pustiny, kde skryta před hadem bude živena čas a časy a půl času.

(Zjevení 12:14)

Tichonius chybně předpokládal, že "čas" odpovídá století, tedy čas, dva časy a půl času se rovná 350 rokům. Když připočetli 350 let k letopočtu počátku služby Ježíše Krista, což byl rok 31, dospěl k jednoduchému součtu $350 + 31 = 381$. Rok 381 byl určen jako rok druhého příchodu.

Hippolytus (170-236) a Lactantius (250-330)

věřili, že Ježíš Kristus se vrátí v roce 500. Tento rok byl stanoven opět na chybných datech, které se vyskytly v překladu Starého zákona v Septuagintě.

Mnoho křesťanů

bylo přesvědčeno, že rok 1000 bude ve znamení buď druhého příchodu Ježíše Krista nebo zjevení antikrista, s následným konečným soudem. Tento omyl spočíval na předpokladu, že výraz "tisíc let", který se ve 20. kapitole knihy Zjevení vyskytuje v pěti verších, se vztahuje ke křesťanské éře. Podívejme se alespoň na jeden z těchto pěti veršů:

♦ *Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře.*

(Zjevení 20:7)

Takže těchto tisíc let přičetli k roku narození Ježíše Krista a došli k Jeho návratu roku 1000. Někteří, jako obvykle, prodali svůj majetek a očekávali v různých náboženských řádech rok 1000, druhý příchod Ježíše Krista a konečný soud.

Abbo z Fleury

napsal, že jako mladý hoch slyšel kázat jednoho kazatele v Paříži, který předpovídal, že antikrist se objeví v roce 1000 a že konec světa nastane krátce poté. Tato zvěst rychle zachvátila celou Francii. Rok 1000 přešel a nic se nestalo. Proto někteří interpreti pochybovali o správnosti kalendáře. Uvědomovali si, že kalendář může být posunut. S ohledem na to, že rok 1000 je jen přibližný, odložili druhý Kristův příchod o 9 let na rok 1009. Když v roce 1009

Turci dobyli Jeruzalém, mnozí byli přesvědčeni, že se přibližuje konec. Když se Ježíš Kristus neobjevil roku 1000, ani 1009, přišli další, kteří vydedukovali, že se 1000 let musí připočíst k roku Ježíšova ukřižování, ne k jeho narození. Tak se zrodil další rok, rok 1033. V tomto roce vypukl veliký hladomor. Ten jenom zintenzivnil očekávání.

Mezi rokem 1000 a 1033 byl křesťanský svět v pohybu. Náboženská horlivost se zvyšovala díky falešným, i když dobře míněným předpovědím. Ale byly skutečně dobře míněné? Vždyť sám Ježíš Kristus nám přikázal, že není naší věcí, abychom se starali o to, kdy se vrátí. Když pominul rok 1033, mnoho lidí si oddychlo; vše se vrátilo zpět do normálních kolejí.

Číslo 1260

je zvláštní číslo. V knize "Zjevení" je zmíněno dvakrát; zde jsou oba verše:

♦ *A povolám své dva svědky, a oblečeni v smuteční šat budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní.*

(Zjevení 11:3)

♦ *Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní.* *(Zjevení 12:6)*

Jistě, je to zajímavé číslo, (představuje čtyřicet dva 30-denních měsíců což je tři a půl let) ale i kdyby to bylo to nejzajímavější číslo Bible, tak z něho nemůžeme vydedukovat rok druhého příchodu. Přesto italský mnich Joachim z Forisu myslel, že rok 1260 přinese očištění Církve a počátek vlády Ježíše Krista.

A vše začalo nanovo, jako v roce 1000. Když se roku 1260 nic nestalo, lidstvo čekalo na rok 1294; stačilo přičíst rok Kristova ukřižování. A zase nic.

Někteří přišli s nápadem, že základem pro výpočet roku druhého příchodu Ježíše Krista by měl být rok, kdy byla napsána kniha Zjevení. Jestliže Jan napsal knihu Zjevení roku 96, což nemůže být přesně dokázáno, a k tomuto roku připočteme 1 260, dostaneme rok

1356, v němž, jak jinak ani nemohlo být, se zase nic nedělo.

Benedictus Aretius z Bernu (1505-1547)

připočetl "magické" číslo 1260 k roku 312, což byl rok v němž Konstantin ustanovil křesťanství jako zákonné náboženství Říma: tak se dospělo k roku **1572**. Toho roku se Ježíš Kristus nevrátil z jednoduchého důvodu - Bůh si vyhradil čas svého příchodu jen pro sebe a nikoho jiného. Ani jeden anděl tento den nezná a znát nebude.

Michael Stiefel

Někteří badatelé měli málo následovníků, jiní hodně. Přítelem Martina Luthera, Michael Stiefel (1486-1567), učil, že **19. října 1533** v 8 hodin ráno přijde Kristus ve slávě a bude soudit. Luther jej varoval, aby zanechal podobných předpovědí. Stiefel nedbal a zanedlouho získal velké množství následovníků. Tři dny před stanovenou hodinou se začal lid srocovat. Stiefel uděloval památku Páně. Když se ve stanovenou hodinu Pán Ježíš Kristus nedostavil, zklamání nebralo konce. Mnoho sedláků zanedbalo pole a tak přišli o úrodu. Stiefel byl předveden před wittenberský soud a mnozí jej žalovali za způsobení škody. Sám Stiefel rozdál svůj majetek, neměl co dát a sám neměl kam jít. Luther celou věc nebral příliš vážně a přijal Stiefela do svého domu.

Anabaptisté

Rok **1533** byl rokem druhého příchodu pro jistou skupinu Anabaptistů, kteří věřili, že tisíciletí započne právě tohoto roku.

Příchod židovského Mesiáše

V první polovině 17. století značný počet Židů věřil, že Mesiáš přijde roku **1648**. Sabbotai Zevi se prohlásil za zaslíbeného Mesiáše, ale éra vykoupení se opět nekonala.

Číslo 666

Velká skupina křesťanů věřila, že rok **1666** bude rokem, který přivodí konec světa. Falešným předpokladem byly ty tři šestky, v letopočtu.

Isaac Newton

objevitel gravitačních zákonů, určil rok **1715** jako rok druhého příchodu Ježíše Krista. William Whiston s ním souhlasil. Když toto datum zklamalo, Whiston jej posunul na rok **1734**. Když se ani toto se nenaplnilo, Whiston přišel s dalším datem, a to s rokem **1766**. Tohoto roku se však nedožil a my víme, že se mýlil i potřeť. Žádná taková předpověď se nemůže splnit, protože Bible jasně učí, že nikdo, kromě Boha nemůže vědět, kdy přijde Pán Ježíš Kristus.

Johann Albrecht Bengel (1687-1752)

nepodloženě předpokládal, že 666 let je doba, během níž bude vládnout šelma - antikrist. Protože Písmo říká, že tato doba trvá 42 měsíců vydělal 666 číslem 42. Výsledek, **18. červen 1836** měl být posledním dnem římského odpadnutí a počátečním dnem tisíciletí, kdy bude Satan svázán. Jak se zdá, i **John Wesley** byl nakloněn tomuto termínu.

Dnes se takové výpočty zdají být směšné, ale mnoho lidí uvěřilo, opustilo své domovy a přestalo pracovat. Vůbec nezlehčuji inteligenci a motivaci těchto lidí, měli pevnou víru ve falešné předpoklady. Dnešní předpoklady a interpretace jsou stejně nepravděpodobné a často i naivní, jako ty historické. Většina křesťanů, mne nevyjímaje, alespoň chvilkově koketovala s možností blízkého příchodu; nikdo není imunní.

Joseph Wolff (1795-1862)

ve své době cestoval více než kterýkoliv evangelista. Jeho hlavní téma se týkalo brzkého příchodu Pána Ježíše Krista. Cestoval po Evropě, Africe, Asii, Americe. Kázal před mnoha lidmi a shromážděními. Jeho zpráva byla jednoduchá - *Ježíš Kristus zemřel za naše hříchy, vstal z mrtvých, vystoupil do nebes a opět se vrátí, podle mého názoru, roku 1847*. Před odjezdem z Ameriky roku 1837 se jej někdo zeptal: *"Pane Wolffe, co řeknete, až uplyne rok 1847 a tisícileté království nezačne?"* Na to odpověděl: *"Řeknu: Jo-*

8 ZÁPAS O DUŠI

seph Wolff se mylil." Je jisté, že se mylil. Později Wolff zamítl rok 1847 úplně.

Johann Philipp Petri

v roce 1774 napsal knihu v níž ve shodě s Wolffem předpovídal druhý příchod Ježíše Krista na rok 1847. Toto datum bylo vypočítáno na základě stejné mylného předpokladu téhož prorokův, které použil předchůdce dnešních Adventistů sedmého dne - Miller, totiž, 2 300 dnů z osmé kapitoly knihy proroka Daniele.

Philo Britannicus

si myslel, že konečné království Boží bude ustanoveno roku 1849.

Edward Irving

teologicky ovlivnil Darbyho, ten následně Scofielda, jehož následovníci v Anglii pak očekávali, že Ježíš Kristus přijde roku 1864.

Hans Wood,

kteří zemřel roku 1803, umístil počátek 70 týdnů a 2 300 dnů, předpokládaje 2 300 let, do stejného bodu. Protože však jeho 70 týdnů let končilo zničením Jeruzaléma, datum druhého příchodu se posunulo na rok 1880, což měl být konec tohoto věku a počátek Božího království. Komentáře jsou zbytečné. Člověk nikdy nemůže vypočítat to, co zná jen Bůh a co výslovně zapověděl. Každá předpověď musí být chybná.

Joanna Southcott

byla velmi známá svými viděními. Prorokovala, že Ježíš Kristus se vrátí 19. října 1884.

Edward D. Griffin,

známý pastor, učil již v roce 1813, že založení tisíciletého království nastane kolem roku 1921 nebo 1922. Griffin se lišil od ostatních tím, že druhý příchod Ježíše Krista umístil do budoucnosti vzdálené více než sto let. Obvykle je druhý příchod oznamován jen několika let nebo desítek let před očekávanou událostí.

První světová válka

skončila v jedenáct hodin, jedenáctý den jedenáctého měsíce, tedy

11. listopadu 1918. Nemálo lidí věřilo, že započala 11. hodina a půlnoc je blízko. O půlnoci, uprostřed noci, přece přichází ženich Ježíš Kristus, jak stojí v následujícím verši:

♦ *Uprostřed noci (tj. o půlnoci) se rozlehl křik: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ (Matouš 25:6)*

Rok 1960

V nedávné historii lidé určili rok druhého Ježíšova příchodu na rok 1960. Jak se k tomu dospělo? Které mylné předpoklady byly použity? Ve 2. a 3. kapitole Zjevení se píše o sedmi církvích. Každá církev prý znamená jedno století, sedm církví je tedy sedm set let. Potom se sečetlo naše již známé číslo 1 260 plus 700 a vyšel rok 1960.

Uvědomme si, že ani jedna předpověď druhého příchodu Pána Ježíše Krista neoslavila, naopak - podobné předpovědi přinesly duchovní zmatek mezi věřící a posměch nevěřících. Znovu si připomeňme jednoduché verše Bible:

♦ *O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám. (Matouš 24:36)*

Proč tolik biblicky znalých a inteligentních lidí podléhá nejrůznějším spekulacím, když je Písmo tak zřetelné! My křesťané se tak na našeho Pána těšíme, že bychom už raději byli s ním. I Pavel se těšil. Přesto musíme respektovat Boží sdělení, že naši věci není znát den, kdy Pán přijde, ale máme žít, jako by přišel dnes:

♦ *Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu. (Matouš 25:13)*

Rok 1962

A znovu mnoho lidí očekávalo druhý příchod. Tato předpověď spočívala na interpretaci Danielova proroctví:

♦ *Mnozí se vytříbí, zbělí a budou vyzkoušeni. Svěvolníci budou jednat svévolně; žádný svěvolník se nepoučí, ale prozíraví se poučí. Od doby, kdy bude odstraněna každodenní oběť a vztyčena ohybná modla pustošitele, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní.*

Blaze tomu, kdo se v důvěře dočká tisíce tři set třiceti pěti dnů. Ty vytrvej do konce. Pak odpočineš, ale na konci dnů povstaneš ke svému údělu (Daniel 12:10-13)

V tomto případě se mělo "dnům" rozumět jako rokům. Další chybný předpoklad byl, že "ohybná modla pustošitele" představuje Mohamedovu invazi do Jeruzaléma a postavení mešity na místě zbořeného židovského chrámu. Mohamedova invaze Jeruzaléma proběhla mezi rokem 622 a 632. Vezme-li tedy rok 627 za výchozí a přičteme-li k němu 1 290 dní, tedy "let", dostaneme rok 1917. V tomto roce generál Allenby rozkázal, aby nad Jeruzalémem proletělo 100 letadel. Tím převzal Jeruzalém z tureckých do britských rukou, bez jediného výstřelu. To byl tedy první zdánlivě vítězný výpočet. Proroctví však říká:

♦ *Blaze tomu, kdo se v důvěře dočká tisíce tři set třiceti pěti dnů. Ty vytrvej do konce. Pak odpočineš, ale na konci dnů povstaneš ke svému údělu. (Daniel 12:12)*

Připočteme tedy k roku 627 oněch 1 335 let a dostaneme rok 1962. V tomto roce, 45 let po Allenbyho dobytí Jeruzaléma, se mělo dostavit odpočinutí, tedy vzkříšení mrtvých a druhý Kristův příchod. Rok 1962 uplynul a zase nic. Datum dokončení mešity bylo zveřejováno na rok 640 a to následně posunulo očekávání na rok 1975. A jak všichni víme, Pán Ježíš Kristus opět nepřišel.

Znovu opakují: všechny neplatné aplikace ve vědě, politice i víře, vycházejí z neplatných předpokladů i když samotný výpočet může být správný. Výsledek stejně povede k neplatným závěrům.

Rok 1964

Další předpověď druhého příchodu Pána Ježíše Krista byla určena na rok 1964. Ta vycházela z roku 1844, jenž byl stanoven Millerem jako rok druhého příchodu Ježíše Krista (viz níže). Tato odvozená teorie byla jednoduchá. Když

roku 1844 Pán Ježíš nepřišel, byl tento rok označen za počátek konce. Rok 1844 byl přirovnán ke dnům Noé. Bůh v Noémových dnech varoval před celosvětovou potopou plných 120 let předem. Proto i rok 1844 byl pouhým varováním. Přičteme-li k roku 1844 sto dvacet let, obdržíme rok 1964. V tento rok se měl Ježíš Kristus vrátit, stejně nečekaně jako potopa... Rok 1964 pominul a zase se nic nestalo.

Různé brožurky

a knihy předpovídají na rok, měsíc a den konec světového systému, protože přijde Mesiáš. V roce 1988 vyšla knížечka s názvem "88 důvodů, proč Ježíš přijde v roce 1988". Jistě - Mesiáš Ježíš Kristus podruhé přijde, ale není naší věcí znát čas Jeho příchodu. Dnešní svět prožívá nejistotu, dokonce hovoří o možnosti zániku života na zemi. Nevěřící se obracejí k astrologům, kartáčkám, nejrůznějším médiím a duchovním rádcům, zatímco spekulace věřících mohou připomínat méně nedočkavým znalcům Božího slova křesťanskou astrologii s Bibli v ruce. Chybná interpretace není nikdy způsobena Bibli samotnou, ale vždy jejím interpretem. Ani chybné předpovědi neodradí ty, kteří věří více prorokům než Božím slovům, a v konci konců taková důvěra může vést i k tragickým koncům.

Moderní proroci

Proroctví jsou často podložena barvitými viděními nebo sny. Jedni vidí přímo Pána Ježíše Krista, jak jim osobně sděluje čas svého druhého příchodu, jiní vidí nejrůznější znamení, např. velké nápisy na obloze atd. Jeden takový sen popisuje, jak se země proměnila v ráj. Snící popsal své vidění následovně: "Obdivoval jsem vyzařující obzor země před svými očima, a náhle, s konečnou jasností, se mi zjevil rok 1978!" Článek se dále zmiňuje o tom, že tento rok naprosto souhlasí s předpovědí Williama Branhamy.

William Branham

Citujme slova z jeho knihy "Sedm církevních věků", str. 322: "Jako sou-

10 ZÁPAS O DUŠI

kromý student Slova upřímně věřím a podporuji názor, souběžně s Boží inspirací, že rok 1977 musí ukončit tento světový pořádek, a přivodit tisícileté království." Branham dále řekl, že když Bible prohlásí O onom dni a hodině však neví nikdo..., neznamená to, že bychom neměli vědět o onom roku, a ten stanovil na rok 1977.

Rok 2000

Mnoho dalších předpovědí druhého příchodu Pána Ježíše Krista se pohybuje okolo roku 2000. Vzpomeňme si, jaký byl rozruch kolem roku 1000. Podobná historie se opakuje. Tyto předpovědi mají společného jmenovatele a tím je teorie šesti tisíc let. V podstatě je založena na následujícím principu: Písmo učí, že Bůh stvořil vše v šesti dnech a sedmý den odpočinul. Písmo také učí, že máme pracovat šest dní a sedmý den odpočívat. Písmo také říká:

♦ *Ale tato jedna věc kež vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den. (2. Petrův 3:8)*

Proto, poměrně velký počet lidí věří, že konec šesti-tisícileté historie lidstva bude znamenat konec starého světového systému a bude vystřídán tisíciletím odpočinku s Pánem Ježíšem Kristem.

Jak jsme četli, "*jeden den je u Pána jako tisíc let*", ale také jsme četli, že "*tisíc let je jako jeden den*". Tohle není samo o sobě žádný důkaz. "Jako" neznamená "je"! Dále, toto "jako" platí obousměrně, proto by jeden den Božího tvoření i odpočinku mohl trvat rovněž tisíc let. Bůh by tedy tvořil šest tisíc let a odpočíval tisíc let. Adam by potom odpočíval déle, než ve skutečnosti žil. Tento slovní obrat neříká nic více ani méně než to, že pro nadčasového Boha čas nehraje žádnou roli.

Všeobecně se má za to, že Pán Ježíš Kristus se narodil asi čtyři tisíce let po Adamovi. Od Ježíšovy smrti uplynulo asi dva tisíce let, proto někdy kolem roku dva tisíce uplyne šest tisíc let od Adama a to by mělo být oněch šest kritických "dnů", po nichž bude násle-

dovat tisíciletí odpočinku. Židé však, jak je zmíněno v Britské encyklopedii, udávají jako datum stvoření 7. říjen 3761 před Kristem... Jestliže je tohle možné, potom by, podle teorie "*tisíc let jako jeden den*", tisíciletí odpočinku mělo nastat až za nějakých tři sta let.

Jiní bibliční badatelé

vypočítali počátek tisíciletí a příchod Pána Ježíše na rok 1873 nebo 1959.

Jistě jste slyšeli spekulace, že každé dva tisíce let se něco významného přihodí. Po prvních asi dvou tisících let přišla celosvětová potopa, po druhých se narodil Pán Ježíš Kristus a po třetím dvoutisíciletí přijde Pán podruhé. To však není přesné tvrzení. Od Adama po potopu uplynulo 1656 let, ale ani ty nejsou zdaleka přesné, protože víme o mezerách v rodokmenech.

Dispenzační pohled

Někteří křesťané věřili a věří, že Židé jsou Boží hodiny, lépe stopky, odměřující druhý příchod. Před rokem 1948 byly Boží hodiny zastaveny, protože Židé nebyli ve své zemi. V momentě, kdy se Židé navrátili zpět a ustanoví svůj národní stát, Boží prorocké stopky začnou znovu odměřovat čas. Pán Ježíš si přijde pro své (vzkříšení církve) a vykoná soud nad světem. Stát Izrael vznikl roku 1948. Církev však toho roku nebyla vzkříšena, nebyla vytržena; doposud si Pán pro ni nepřišel, ještě se nevrátil, aby uvedl na zemi nový pořádek.

"Vysvětlení" přišlo záhy. Protože historická část Jeruzaléma, ta, kde stával Chrám, nebyla v židovských rukách, nemohlo dojít k druhému příchodu Pána Ježíše Krista. Až prý bude celý Jeruzalém v rukou Židů, teprve potom může Ježíš přijít. V roce 1967, po šestidenní válce, padl celý Jeruzalém do židovských rukou a Pán Ježíš zase nepřišel. Víte proč nepřišel? Protože tolik věřících očekávalo, že přijde! Křesťané jsou také jenom lidé a snadno se nevzdají!

Máme před sebou další rozhodující rok. Je to letošní rok 1998, kdy izraelský stát oslaví 50. výročí svého trvání.

Fíkovy strom (izraelský stát) + padesátý rok (milostivé léto) = 1998. Biblické číslo 50 je zmíněno několikrát, ale zase bude všechno jinak. Pán Ježíš Kristus přijde nečekaně! To musíme mít neustále na paměti. Není naší věcí znát čas Jeho druhého příchodu.

Osobně

reviduji i svá prohlášení, která jsem napsal před léty. Vždy jsem si byl vědom, že dnes nikdo nemůže určit druhý příchod Ježíše Krista. Přesto jsem věřil, že až se naplní první polovina sedmiletého soužení, potom se za 1 260 dní vrátí Pán Ježíš Kristus. Během těchto 1 260 dnů by ale lidé mohli přesně vědět, kdy přijde; mohli by stříhat metru! Dnes vím, že o druhém příchodu nesmím spekulovat, není to moje věc; tak to říká můj Pán!

Hal Lindsay

Podívejme se na výpočty, které jsem studoval, a přiznávám, že mne po léta velmi vzrušovaly. Díky Bohu, že mi ve Svě milosti vložil do srdce dávku skepse.

- ♦ *Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větve raší a vyráží listy, víte, že je léto blízko. Tak i vy, až toto všechno uvidíte, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane.* (Matouš 24:32-34)

Kniha tohoto populárního amerického autora mne přivedla ke Kristu. Mimo jiné učila, že rašící fíkovník je obraz Izraele, který začal pučet roku 1948, kdy stát Izrael vznikl. Jedno pokolení je čtyřicet let, proto Pán Ježíš Kristus přijde roku 1988. Tohle jsem četl kolem roku 1978. Umíte si představit vzrušení mladého křesťana? Ne, že bych byl dnes o moc dospělejší, ale představa, že by tu mohl být Pán Ježíš Kristus za deset let, mne vzrušovala! Stejně se těším i dnes a vůbec nepochybují, že se Ježíš jednoho dne vrátí, ale rozhodně odmítám jakékoliv spekulace určující dobu Jeho druhého příchodu. Všechny předpovědi jsou založeny na nejistých

předpokladech. Jestliže je jakákoliv domněnka předložena dogmaticky, potom může napáchat mnoho škod. Kolik lidí prodalo svůj majetek, přestalo pracovat, přestalo posílat děti do školy, nezačalo nebo přestalo studovat, kolikrát musela zasáhnout policie jen proto, že někdo "určil" blízký příchod Pána Ježíše Krista! Nedejme se ovlivnit senzacechtivými zprávami. Proč ne? Protože prožijeme opakované zklamání. Budeme pro smích nevěřícími, kteří se podobnými naivními "proroctvími" jen ujišťují, že víra v druhý příchod Pána Ježíše Krista, a konec konců i Bible samotná, je plná chyb a omylů. Jedním nesmyslem můžeme znehodnotit tisíce pravd. Obzvláště noví křesťané by měli být velmi obezřetní, aby nepropadli vábení "křesťanských trendů". Vězte, že Pán může přijít kdykoliv, podle své absolutně svrchované vůle a hlavně tehdy, když to budeme nejméně očekávat! Když řekneme A, musíme říci i B.

- ♦ *Proroctvími nepohrdejte. Všechno však zkoušejte, co je dobré, to pevně držte, a všeho, co vypadá zle, se vystříhejte. (1. Tesalonickým 5:20-22)*

William Miller

je muž, kterého můžeme označit za neoficiálního zakladatele jedné, dnes velmi významné, křesťanské denominace. Miller, jako mnozí před ním a po něm, určil termín druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Byl to rok 1844. Když si uvědomil, že snad zná rok druhého příchodu Pána, svěřil se pouze své manželce a nejbližším přátelům. Miller pravidelně navštěvoval baptistické shromáždění a co se týkalo jeho biblického "objevu", mlčel plných třináct let. Pracoval na svém hospodářství a pilně studoval Písmo. V roce 1831 byl vyzván, aby se o své myšlenky týkající se druhého příchodu Pána Ježíše Krista podělil s ostatními. Jeho kázání zapůsobilo na farmáře Nového Yorku a Nové Anglie. Miller, sám farmář, mluvil upřímně a s přesvědčením. Ostatní mu důvěřovali, byl přece jeden z nich. Nikdo nepochybuje o Millerových poctivých

12 ZÁPAS O DUŠI

úmyslech. Byl to pracovitý a charakterní muž. Zpráva o jeho učení se rozšířila velmi rychle a brzy tisíce křesťanů z různých denominací přijaly Millerův pohled. Po usilovném studiu Písma Miller upřesnil druhý příchod na **22. říjen 1844**. Když tento den konečně přišel, tisíce lidí se shromáždilo v modlitebnách, aby společně očekávali konec tohoto světového systému. Další čekali tiše ve svých domovech. Den přešel, večer přešel, a když odbila půlnoc, zavládlo veliké zklamání. Všechna naděje se vytratila, hoře bylo nepopsatelné. Jak zaznamenal jeden z prvních milleritů: "*Lidé plakali zklamáním až do rozbřesku dne.*"

Podívejme se, jak Miller dospěl k roku 1844. Jako vždy, i ty nejlogičtější výpočty postavené na chybných předpokladech musí zklamat. Miller nebyl výjimkou. Vycházel z proroka Daniele:

♦ *Řekl mi: "Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti."*

(Daniel 8:14)

Miller se domníval, že Daniel hovoří o druhém Ježíšově příchodu. Byl přesvědčen, že každý den symbolizuje jeden rok, tedy dva tisíce tři sta dní je ve skutečnosti dva tisíce třista let. Těchto dva tisíce tři sta let připočítal k počátku sedmdesáti týdnů let, (které pro přehlednost nebudeme nyní rozebírat), což byl rok 457 před naším letopočtem, a tak dospěl k roku 1844. Dále se domníval, že svatyně představuje Zemi, která musí být pročištěna ohněm. Protože Písmo hovoří o tom, že Pán Ježíš Kristus pročišťuje ohněm:

♦ *Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhastitelným.* (Lukáš 3:17)

Jak je to možné, že tolik lidí upřímně uvěřilo, že 22. říjen 1844 je tím dnem, kdy přijde Pán Ježíš podruhé? Vždyť celá teorie spočívala na nejistých předpokladech. Písmo přece učí, že naši věci není znát čas Ježíšova druhého příchodu! Miller předpokládal, že:

(1) Dva tisíce tři sta dní symbolizuje dva tisíce tři sta let.

(2) Toto proroctví započalo ve stejnou dobu jako proroctví sedmdesáti týdnů.

(3) Svatyně je Země.

(4) Svatyně bude pročištěna ohněm.

(5) Můžeme znát čas druhého příchodu.

Kdyby byly všechny tyto a další předpoklady současně platné, potom by mohl být rok 1844 platným rokem druhého příchodu. Jestliže by byl jen jeden z předpokladů nesprávný, vše se zhroutí.

♦ *... člověk, který stavěl dům: kopal, hloubil, až položil základy na skálu. Když přišla povodeň, přiváhl se proud na ten dům, ale nemohl jím pohnout, protože byl dobře postaven. ... člověk, který vystavěl dům na zemi bez základů. Když se na něj proud přiváhl, hned se zřítíl; a zkáza toho domu byla veliká.*

(Lukáš 6:48-49)

Na pevných (platných) základech, předpokladech - na takových zůstane stát i nevalná stavba. Na písčitých základech, na neplatných předpokladech, se zhroutí především těžké stavby ze zlata. Když se tedy Pán Ježíš Kristus neobjevil 22. října 1844, někteří se nevzdávali a dál byli přesvědčeni, že určený rok musí být správný. Hiram Edson byl také jedním z nich. Později učil, že Pán Ježíš v roce 1844 nevyčistil pozemskou svatyni, ale nebeskou svatyní. Edsonův pohled byl později rozpracován tak, že náš Nejvyšší kněz v roce 1844 vstoupil do nejsvětější svatyně, kde se v přítomnosti Boha zabývá druhou fází Svě služby nazvané vyšetřovací soud a zkoumá případy těch, kteří jsou hodni věčného života. Stále zde figuruje rok 1844 a víme, jak k němu Miller dospěl.

Vysvětleme si tento text historicky. Co doopravdy učí o očistění svatyně? Daniel ve své vizi viděl dvojrohého berana a jednorohého kozla s rohem mezi očima. Ve 20. verši Bible interpretuje, kdo je to beran:

- ♦ *Dvourohý beran, kterého jsi viděl, jsou králové médští a perští. (Daniel 8:20)*

Bible sama interpretuje v dalším verši, kdo je kozel:

- ♦ *Chlupatý kozel je král řecký a veliký roh, který měl mezi očima, je první král. (Daniel 8:21)*

Danielova vize prorokovala, že v bitvě mezi médo-perským beranem řeckým kozlem vyhraje Řecko, což historie potvrdila. První král, který je symbolizován rohem mezi očima, je první řecký král a nemůže to být nikdo jiný než Alexandr Veliký.

- ♦ *To, že se roh zlomil a místo něho vstaly čtyři, znamená, že vstanou čtyři království z toho pronároda, ale nebudou mít jeho sílu. (Daniel 8:22)*

Historie potvrdila, že po Alexandrově smrti se jeho království rozpadlo na čtyři království. Z jednoho z těchto čtyř království vzešel maličký roh. Dále, Daniel viděl, že tento roh, Alexandr, byl zlomen a na jeho místě vyrostly čtyři slabší rohy. Čtème biblický text:

- ♦ *Kozel se velice vzmohl. Když byl na vrcholu moci, zlomil se ten velký roh a místo něho vyrostly čtyři nápadné rohy do čtyř nebeských větrů. Z jednoho z nich vyrazil jeden maličký roh, který se velmi vzmáhal na jih a na východ i k nádherné zemi. Vzmohl se tak, že sahal až k nebeskému zástupu, ... Vypjal se až k veliteli toho zástupu, zrušil každodenní oběť a rozvrátil příbytek jeho svatyně. Zástup byl sveden ke vzpouře proti každodenní oběti. Pravdu srazil na zem a dařilo se mu, co činil. (Daniel 8:8-12)*

Text dále pokračuje:

- ♦ *Ke konci jejich kralování, až se naplní míra vzpurných, povstane král nestoudný, který bude rozumět hádankám. Bude zdatný svou silou, a nejen svou silou, bude přinášet neobyčejnou zkázu a jeho konání bude provázet zdar. Uvrhne do zkázy zdatné a lid svatých. Obezřetně a se zdarem*

bude jeho ruka lstivě jednat; ve svém srdci se bude vypínat, nerušeně uvrhne do zkázy mnohé. Postaví se proti Veliteli velitelů, avšak bude zlomen bez zásahu ruky. Vidění o večerech a jitrech, jak ti bylo pověděno, je pravdivé...

(Daniel 8:23-26)

V krátkosti můžeme říci, že Daniel prorokoval, že z jednoho ze čtyř řeckých království (Sýrie) měl povstat král, který měl zničit svatý lid - Židy. Měl být mocný, měl poskvřit svatyni a zrušit každodenní oběti. Daniel, jak jsme právě četli, vztahoval vidění o večerech a jitrech právě k očistění židovského chrámu.

Všechna tato Danielova vidění se historicky vyplnila. Král, který se tak neblaze zapsal do židovské historie, byl Antiochus IV., Epifanes, který žil 215-163 před naším letopočtem. Antiochus Epifanes chtěl vyhubit "svatý lid" a skutečně mnohé pobil. Onias, velitel a nejvyšší kněz, uprchl do exilu a později byl brutálně zavražděn. Antiochus zastavil židovské chrámové oběti a chrám byl zasvěcen pohanskému bohu Jupiterovi. Stal se modlářským rejdištěm chrámové prostituce. Prasata byla zabíjena na nádvoří chrámu a jejich krev byla rozlévána uvnitř chrámu. Jak dlouho toto znečištění Boží svatyně mělo trvat?

- ♦ *Řekl mi: "Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti." (Daniel 8:14)*

V historickém kontextu je většinou vše tak jednoduše jasné. Rok 1844 nemohl být rokem druhého příchodu. Proč by právě v tomto roce Bůh očistil nebeskou svatyni? Byla snad znečištěna od roku 457 před n.l. až do roku 1844?

Závěr

Jakékoliv výpočty času druhého Ježíšova příchodu vedou k jisté "exkluzivní znalosti", což je svým způsobem znak lidské pýchy. Zdůrazňuji, že naprostá většina těch, kdo prorokovali a vypočítali nebo prorokují a určují

lhůty druhého Ježíšova příchodu, jsou upřímní lidé, kteří takovým závěrům věří. Jen nepatrné promile by něco podobného dělalo ze špatných úmyslů. Tito lidé milují Pána Ježíše Krista a touží, abychom byli v Jeho přítomnosti!

Dovolím si z vlastní zkušenosti prohlásit, že k tomuto svodu vede především emotivní láska k Bohu, která není vyvážena hlubokým biblickým studiem a dopouští se zbožných spekulací. Určovat termín druhého příchodu Pánova vede k nejistotě a velkému zklamání věřících. A nevěřící? Ti takové předpovědi přijímají jako důkaz své pravdy, která "ospravedlňuje" jejich nedůvěru ke křesťanům a osobní nevěru.

Přátelé, každý z nás může stát na straně chybučících. Všichni, do posledního jsme předpojatí, což je v pořádku; bez předpojatosti bychom nic nemohli ani pochopit. "Nepředpojatá neutralita", v jakémkoli oboru, není možná. Je nutné neustále sbírat odvahu a přiznávat chyby. Jestliže dospějeme k dalšímu výpočtu druhého příchodu Pána Ježíše Krista, a ten se jistě neuskuteční, potom skloňme hlavu, požádejme o odpuštění, obraťme list a dál se ničím podobným nezabývejme.

Jediné, co můžeme s jistotou říci, že zítra budeme druhému příchodu o den blíže než dnes. Bible to potvrzuje:

♦ *Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. (Římanům 13:11)*

Probudme se z nebiblického snění, setrvejme v radostném očekávání, dokud nepřijde. Budme na Jeho příchod připraveni! Některé věci nám Bůh odhalil, některé nám skryl. Ujistil nás, že přijde, skryl nám, kdy přijde. Oslavujme Pána a nesnižujme Jeho příchod lidskými výpočty a spekulacemi! - pst -

DUCHOVNÍ ÚNAVA

"Mám pocit, že sbor je v krizi," řekla mi sestra X.

"A z čeho usuzuješ, že je to špatné?" zeptal jsem se.

"Mám pocit, že pro lidi je chození do sboru jen jakousi rutinou. Nikdo se nechce modlit a na biblické hodiny chodí stále méně lidí. Nikdo se o nikoho nezajímá. Nikdo nikomu neříká svědectví - taký už dlouho nepřišel žádný nový člověk ze světa a neobrátil se."

Bylo toho víc. Sestru X. jsem uklidňoval, jak se dalo, ale příznaky určité duchovní únavy ve sboru jsem pozoroval také. A co je nejhorší, pozoroval jsem je jak u sestry X., tak u sebe.

Co je to vlastně duchovní únava? V Bibli toto slovo nenajdeme. Musíme si je tedy vyložit sami. Vlastně nám je vyložila sestra X., když popisovala svůj dojem ze sboru. Můžeme říci, že je to jakýsi pocit vlažnosti a nedostatku nadšení. Odkud se tento pocit bere?

V první řadě musíme uvést příčinu skutečného duchovního úpadku. Touto příčinou je hřích. Hřích mě vždy oddělí od vědomí Boží blízkosti. Hřích tvoří bariéru mezi mnou a druhými lidmi. Hřích je příčinou nepokoje. Jaký hřích? Každý. Lež, zlost, neodpuštění, podvod, nečisté myšlenky, lenost, obžerství, pomluvy, bezohlednost, neúcta k rodičům a starším lidem... Hřích je třeba vyznat a opustit. Jít se omluvit za špatné jednání a přitom chovat v srdci zlost, to není opuštění hříchu.

Rád bych se zamyslel nad jinými příčinami pocitu duchovní únavy. Začneme otázkou: Je tento pocit duchovní únavy skutečně vždy duchovní záležitostí? Domnívám se, že nikoli. Jeho původ je v oblasti duše. Nezapomeňme, že jako bytosti duševní jsme náchylní ke změnám nálad a rozpoložení. Změna nálady může způsobit pocit, že se změnil také můj duchovní vztah.

Uvedme si příklad. Jsou chvíle, kdy je kolem nás spousta lidí, které máme rádi a kteří mají rádi nás. Jsou to mladí

***Tečka není kruh
Pastor není Bůh
Václav Lamr***

lidé, křesťané, jsou veselí a bezstarostní. Samotný kontakt s nimi nás inspiruje a dává nám křídla. Uprostřed takové skupiny mladých lidí se modlíme, společně evangelizujeme, "máme spolu obecenství" a Pán je tak blízko! Život ale přináší změny. Takovou změnou může být konec studií, ženitba a následné rodičovství, stěhování či nástup do náročného zaměstnání. Okruh lidí kolem nás se mění. Najednou mizí ti, kteří nás naplňovali radostí svojí přítomností, kteří nás tolik inspirovali i k "duchovním výkonům" a zůstáváme sami se sebou. A v tu chvíli na nás padá malomyslnost. Už necítíme to "obecenství", tu radost z blízkosti milých lidí. Padáme jakoby z výšin dolů. Ale co hůř - proměňuje se náš duchovní život. Přestane nás těšit modlitba. Modlíme se, ale nevíme, zda to má vůbec cenu. Nechce se nám číst Bible. Nevíme, jak oslovit lidi se zprávou o Kristu, jsme jakoby ochromeni. Po čase se pokoušíme situaci změnit. Asi jsem se dostal do krize, myslíme si. Zpytujeme sami sebe a hledáme zda v našem životě není hřích. Něco najdeme, vyznáme, opustíme, ale je to stejné. Začneme tedy pomalu zaplňovat prázdnotu časopisy, televizí, hudbou, sportem, prací, rodinou... Budeme myslet jen na to, co je třeba udělat, a postupně můžeme ztrácet sebedůvěru i důvěru v Boha.

Uvedli jsme jednu možnou variantu. Možností, jak se dostat do této "duchovní únavy", je víc (stáří, nemoc, období přechodu...). Pokaždé je zde však něco společného: vnitřní duševní rozpoložení ovlivňuje prožívání duchovních věcí. Jinými slovy: žijeme z duše, ne z ducha. Je-li tedy duše jakkoli zarmoucená, poraněná, zneklidněná či dostane-li se do apatie, máme pocit duchovní prázdnoty, únavy a vlažnosti.

Je někde řešení? Domnívám se, že řešení je jediné: vědomě a trvale budovat vlastní vztah k Bohu. Začneme být ve svém křesťanství zdravě nezávislí na druhých lidech. Uvědomme si, že na

prvním místě je zde můj osobní vztah s Bohem. Ten mi nemůže zprostředkovat ani kazatel, ani sbor, ani skupinka křesťanů. Vztah s Bohem vzniká pomalu skrze četbu Písem, modlitbu, zkušenosti a prožitky v životě. Neztotožňujeme jej nikdy se vztahem s druhými lidmi. Sdílení ve skupince křesťanů mi přinese blahý pocit, ale se vztahem s Bohem to nemá moc společného. Zkusme si ve chvíli euforie říci: až ti lidé jednou zmizí a tento blahý pocit s nimi, nepadne pak na mne duchovní únava? Jedinou ochranou je naučit se být s Bohem sám už v době, kdy je ještě kolem mne mnoho lidí a kdy život je tak báječný.

Velmi užitečné je také naučit se bránit před stálým probíráním a zkoumáním svého stavu, svých pocitů a stavů malátnosti. A pokud se vtírají, je nutné orientovat se v myšlenkách na Boha. Vždyť pouze ON, živý Bůh, může duši přinést úlevu. Proto je důležité být s Ním, dávat Mu dostatek prostoru v myšlenkách i v životě. Naučme se více zpívat Bohu, více na něj myslet, více přemýšlet o jeho díle na zemi.

Další příčina vzniku pocitu duchovní únavy je ve falešných představách. Vzpomeňme si, jak sestra X. charakterizovala sbor: lidé něco nedělají, někam nechodí. To znamená, že ona očekávala, že budou něco dělat, někam chodit. Odkud vzala své očekávání? Z Bible? Ó nikoli, ze své představy o správném křesťanském sboru. Stejně tak já mohu mít pocit duchovní únavy, jestliže se sníží má modlitební aktivita či přestanu-li chodit do sboru pětkrát týdně. Kde je ale psáno, kolik se toho má křesťan denně "odmodlit"? Kde je v Bibli řeč o tom, že ve sboru máme být denně? Nechci hájit duchovní lenost, ale chci prozkoumat, odkud se berou naše představy o správném křesťanství. Učinit např. Jiřího Müllera prototypem správného křesťana je nesmysl. Müller byl dříč s neobyčejnou vůlí, bez sentimentu, snad až příliš silný. Skoro žádný křesťan z těch mnoha set, které znám, takový není. Jeho svědectví jsou navíc

psána na konci života, kdy měl dost času a byl již bez starostí o rodinu. Očekávat od každého křesťana, že bude mít víru jako Müller či že se bude tak modlit, jako on se modlil, je nakládání břemen, jež lidé neunesou.

Zbavme se falešných představ o tom, jak by mělo naše křesťanství vypadat. Zbavme se představ o tom, kolik hodin máme prožít na modlitbách, kolik úseků z Bible máme denně přečíst. Zbavme se už jednou představ o tom, jak "správný křesťan" musí být výkonný. Opustme představy o tom, jak má vypadat duchovní partnerství duchovních lidí. Přestaňme od matek malých dětí automaticky očekávat, že si denně najdou chvíli na čtení Bible a modlitbu. Pro někoho to není problém, jiná to prostě při nelepšší vůli nedokáže. Je to vlažná křesťanka v krizi? Nikoli. Přestaňme očekávat v našem životě něco, co v něm nemůže být, protože jsme jiní než ti, podle kterých jsme si své představy vytvořili. Zbavme se také falešných nároků na církev. Nechtějme po ní něco, co nemůže poskytnout. Církev není dárkyní dobrých pocitů a poskytovatelkou příjemných zážitků. Církev je místem, jež nabízí obecnství, kontakty, společné uctívání a společné poznávání Boha.

Znovu opakuji: **v křesťanském životě jde především o poznání Boha, ne o pracovní výkony na "díle Páně", o modlitbu či evangelizaci.** A tak se modleme tehdy, když chceme být s Bohem, Bibli čtème, máme-li touhu vědět o Něm víc. Jde přece o můj život s Pánem - žijme jej tedy přirozeně a pravdivě.

Duchovní únava je většinou ukazatelem toho, že nám nastal normální život. Překonat duchovní únavu tedy znamená - naučit se normálně a samostatně žít. Chodit do práce, budovat rodinu, žít ve sboru... Normálně žít znamená chovat se správně a přirozeně ve všech všedních a banálních situacích, bez křečí a umělého křesťanství. Znamená to také být důslední ve svých postojích

- tmě říkat tma a světlu světlo. Utíkat před hříchem, registrovat skutečné (ne domnělé) nástrahy světa a vyhýbat se jim. Normálně žít znamená také svědčit o Kristu - o tom, co jsme s ním na vlastní kůži prožili (ne to, co jsme vyčetli z brožur o evangelizaci). Normální život je život, v němž počítám se stálou Boží přítomností, s jeho vedením a svrchovaností.

Rozhovor s onou sestrou si občas připomenu. Jsem duchovně unavený? Ne, jen se tak někdy cítím. Pak je hned na místě vzít Bibli a číst. Hledat, zkoumat, poznávat, připomínat si Boží zaslíbení, poznávat Boží cesty. Není to tak dávno, co mi Pán - v takové chvíli hledání pevné půdy pod nohama - připomněl vyznání Izraele z Iz 12,2K:

♦ *Aj, Bůh mocný jest spasení mé, doufati budu a nebudu se strachovati, neboť síla má a píseň a spasení mé jest Bůh Hospodin.*

S vděčností Bohu, že totéž mohu vyznat i já, jsem se pak pustil do všedních každodenních povinností. A duchovní únava? Na ni jsem v tu chvíli úplně zapomněl.

- Petr Vačůra-

**Až bude tvá mysl plná
Božího slova, až bude tvé
srdce plné víry - bude
tvůj život plný požehnání.**

Pavel Kosorin, Křesťanské aforismy

JSTE DUCHOVNĚ VYČERPANÍ?

♦ *Bůh věčný... není zemlený, není unavený. (Izajáš 40,28)*

Být vyčerpaný znamená, že se člověk zcela vydal ze své životní energie. Duchovní vyčerpání není nikdy důsledkem hříchu, ale služby. Zda budete vyčerpaní, nebo ne, závisí na tom, kde se sytíte. Ježíš řekl Petrovi:

- ♦ "Pas mé ovce", ale nedal mu nic, čím by je mohl krmit.
(Jan 21,17)

Máte-li se stát chlebem, který se láme, a vínem, které se vylévá znamená to, že se vy sami musíte stát potravou pro duše ostatních lidí, dokud se nenaučí, jak se sytit z Boha. Úplně vás vysají - až do poslední kapky. Obnovujte svoje zásoby, jinak brzy skončíte naprosto vyčerpání. Dokud se ostatní nenaučí žít život Pána Ježíše přímo od Něj, musí se to učit od vás. Budete doslova zdrojem, ze kterého se sytí, dokud se nenaučí, jak se sytit z Boha. Naší povinností je být pro Boha i pro Jeho beránky a ovce tím nejlepším.

Vyčerpali jste se při své službě Bohu? Pokud ano, pak obnovte a znovu rozdmýchejte svoje city a touhy. Zkoumejte důvody, proč sloužíte. Je to služba založená na vlastním rozumu nebo na vykoupení Ježíše Krista? Stále se vracíte k prameni své lásky a oddanosti a mějte na paměti, kdo je Zdrojem vaší moci. Nemáte právo si stěžovat: "Pane, jsem tak vyčerpán." On vás spasil a posvětil, aby vás vyčerpál. Budte vyčerpání pro Boha, ale pamatujte na to, že On je zdrojem ze kterého se sytíte.

- ♦ *Všechna spása pramení mí z tebe!*
(Žalm 87,7).

- Oswald Chambers,
To nejlepší pro Jeho slávu -

HOMO CURIOSUS

zamyšlení o životě po třiašedesáti letech

Co vlastně znamená, řeknu-li - život? Zaplnil bych celé stránky otázkami, které mně za život napadly, nebo napadly někoho jiného a ten se o nich rozepsal. K jednomu problému se člověk stále vrací a tím je otázka stvoření a Stvořitele. Je život skutečně jen náhoda, nebo má nějaký hlubší smysl?

Pakliže neexistuje Bůh, který by nás byl stvořil pro svůj věčný účel, potom lidská existence není jen zcela bezvýz-

namnou událostí, ale také krutým a zlomyslným žertem neosobního vesmíru, který "tak nějak" zplodil podivné bytosti, které z nepochopitelných důvodů touží po smyslu a účelu tam, kde žádný nemůže být! Jestli je skutečně pravdou, že lidské myšlení je závislé výlučně na mozku, mozek na biochemii a biochemie na nesmyslném (kdo by tomu ten smysl dal?) víření atomů, potom si nedovedu představit, proč by myšlenky těchto mozků (a do toho spadá i Tvůj mozek!) měly mít větší důležitost či význam nežli třeba závan větru v korunách stromů! Ano, pakliže je člověk náhodným produktem neosobních vývojových sil, potom jsou právě tak absurdní jeho myšlenky o vzniku a smyslu života, včetně evoluční teorie! Buď je celá existence stvořena Někým, kdo má moc takovou existenci stvořit - Bytostí, která je absolutně mocná a inteligentní, aby byla schopná vykonstruovat všechny skutečnosti, které jsou pro nás záhadou - anebo jsme nepovedené kreatury (nemůžeme být přece úmyslné či plánované!), které vznikly jako "zvratky" nemocné hmoty! Bez Něj nejsme schopni najít mír, poznat pravdu ani objevit smysl naší existence! Němá hmota nám to nepoví, a i kdybychom něco objevili - nikdy nebudeme mít jistotu, že to, co jsme vyspekulovali, má nějakou hodnotu. Nikdy!

Přidávat fyzické hmotě v lidském mozku smysl pro morálku a etiku je stejně nesmyslné, jako hovořit o "poctivé" ledvině či "nemorálním" slepém střevu! Všichni si uvědomujeme, že "zlé" srdce nebo "opovrhlivý" pohled nemá nic společného s jmenovanými orgány, ale s duchem člověka! Každý ví, že nesobecká láska, ocenění pravdy či krásy, nenávisť ke zlu a touha po konečném naplnění nejsou důsledky kvality atomů, molekul či buněk, z nichž se skládá tělo. Jak mohu mít v srdci mír, když nemám nejmenší potuchy o tom, kdo jsem a kam jdu? Jaký je účel veškeré existence kolem mně?

Jaký je smysl mého života? Jsem vymezen chemickým uspořádáním své deoxyribonukleové kyseliny, nebo je mi dáno o svém osudu podmíněně a přirozeně rozhodovat? Pakliže mohu rozhodovat, jsem někomu za svá rozhodnutí odpovědný? Pakliže nemohu, potom jsem jako kámen vržený (vržený kým?) do prostoru, aniž bych měl schopnost dráhu změnit.

Uvedme si příklad. Buddha učil náboženství bez autority, bez Boha. Ale já potřebuji Skálu, o kterou se mohu opřít, když je mi úzko! Když se na mne celý, ten nepochopitelně obrovský vesmír tlačí! Potřebuji Někoho, kdo dovede říci: "Slunce, zastav se!" A slunce se zastaví! Potřebuji Někoho, kdo řekne: "Lazare vstaň!" A Lazar oživne! Potřebuji Někoho, kdo má kontrolu nade vším! Nezajímá mně nabídka: "Pakliže se budeš snažit, splyneš jednou s tím vesmírným oceánem - do klidu a míru neexistence". To mi přece slibují všechna náboženství bez Boha, i ateismus! Já však potřebuji Někoho, kdo mi - přes všechny moje chyby, hříchy a "kopance" - řekne: "Znám tě a miloval jsem tě dávno před tím, než jsi se o Mně dozvěděl! JÁ jsem za tebe zemřel, abys jednou mohl žít se mnou v nebi. Uvědom si, že tě omezují pouze tam, kde by ti to uškodilo. Důvěřuj mi a budeme spolu žít na věčnost!" A to je to, co potřebuji vědět!

Svět nebude nenávidět ideu boha - jako nejasnou, mlhavou vesmírnou "Sílu". Dokonce budou lidé ochotní o ní zasvěceně debatovat. Koho svět nesnáší, je Ježíš Kristus! Můžeš chodit po světě s půlmetrovou plackou "Věřím v Boha" a zůstaneš populární! Ale zkus vyznávat Ježíše z Nazareta a tvá popularita rychle zmizí! Kdosi poznamenal: Bůh kdysi stvořil člověka k obrazu Svému - nyní si člověk tvoří "boha" k obrazu svému. Lidé odmítají Krista, protože ten falešný bůh, kterého si vymysleli, není otcem Ježíše Krista! Člověk potřebuje boha, který neodhaluje špinu lidského srdce a duše!

Rozdíl mezi falešným a pravým křesťanstvím lze vidět v porovnání Barabáše a Saula z Tarsu. Barabáš mohl prohlásit "Ježíš zemřel za mne" jako nikdo jiný na světě! Barabáš byl odsouzen na smrt za vzpuru a vraždu. Byl osvobozen v okamžiku, kdy Ježíš stál na jeho místě! Byl osvobozen světským soudem, aby mohl pokračovat ve svém zločinném životě, podle svých zlých ambic... Na rozdíl od něho, Saul z Tarsu přijal Kristovu smrt za svou vlastní. Byl to konec Saula z Tarsu a počátek člověka nového - apoštola Pavla. "Jsem ukřižovaný s Kristem!" volá Pavel a nebyla to jen prázdná metafora.

Víra? Připomíná mi jedno přirovnání, které jsem slyšel před lety: *Jde chlapík v noci lesem domů. Je tma a mlha, dobře nevidí a sejde z cesty. Nemá ani tušení, že se dostal až k hluboké rokli. Udělá chybný krok a padá v hrůze dolů. Bezděky se zachytne kořene stromu, který tu kdysi rostl. Jak tam tak vyděšeně visí, začne volat o pomoc: "Pomoc - je tu někdo, kdo by mi pomohl?" Za malou chvíli se ozve hlas: "Jmenuji se Kristus a mohu ti pomoci. Udělej přesně to, co ti povím!" Díky Bohu, udělám všechno, co řekneš! Co mám udělat?" "Pusť se!" zazní shora. Nastane ticho a za okamžik člověk nad propastí zavolá: "Je tam ještě někdo jiný?"*

Možná, že se to zdá být přehnané, ale není! Nemůžeš se držet Krista a světa zároveň! Nejde to! Kristus vyžaduje naprostou důvěru! Jeho děti jsou na světě, ale nejsou součástí tohoto světa! Ježíš řekl hned na začátku, že Jeho děti to nebudou mít ve světových systémech (v kterémkoliv!) nikterak lehké. Pochopte prosím následující: Všechny hlavní církve vyšly do světa se sebevědomým cílem přeměnit svět pro Krista! Nepodařilo se jim to ani za 1900 let! Pokusili se zpopularizovat "náboženství" a učinit ho přitažlivým, zajímavým pro celý svět. Kdo jim řekl, že zevangelizují svět? Co říká Ježíš v Matouši 7:13-14? Šírokou branou

vstupuje mnoho a těsnou jen málo lidí; vstupujte těsnou branou! Kolik lidí Bůh zachrání? Jenom On to ví, ale naznačuje, že jich nebude mnoho! V knize Skutků čteme, jak Pavel říká Felixovi o soudu. Takové diskuse lidé nemají rádi! Místo toho se vzájemně ujišťují, že Bůh je láska, všichni jsme Božími syny nebo dcerami a každý jednou půjde do nebe! To je něco, co lidé slyší rádi! Mikuláš s andělem a čertem nakonec obdaruje všechny stejně jako ten "napůlsenilní stařík" tam někde v oblacích, který nemá ani pořádný přehled o tom, co se na Zemi děje!

Co je to křesťanský život?

Křesťanský život není založen na dodržování nějakých předpisů nebo principů či náboženské filosofie, která "žije dál" po smrti svého zakladatele! Není to ani "usmiřování" si nějakého božstva skrze předepsané rituály či "naladění" se na nějakou kosmickou "sílu", skrze patentovanou meditaci. Právě křesťanství je založeno na víře v Ježíše Krista, Jeho smrt, pohřbení a Vzkříšení jako na historické události, které se na této planetě odehrály a jsou životně důležité pro naši spásu v tom, že uspokojily požadavek Božské spravedlnosti jako výkupné za naše hříchy.

Kristovo vítězství nad smrtí dává jedinou záruku věčného života těm, kterým bylo dáno v Něj uvěřit. Kristovo vzkříšení je zaslíbení těm, kteří Ho přijali, že jejich Pán a Spasitel vzkřísí jejich těla také. Kdyby učedníci lhali o tom, že Kristus vstal z mrtvých, potom je křesťanství založeno na hrozném podvodu! Učedníci neodešli kázat o vzkříšení tam, kde by nebylo možné jejich tvrzení ověřit nebo vyvrátit! Jak jim Ježíš Kristus přikázal, začali hlásat vzkříšení Krista v Jeruzalémě, kde by jistě nebyl problém zastavit "nové náboženství" hned na počátku vystavením Jeho mrtvého, tedy nevzkříšeného těla! Tělo zmizelo, ale jen z hrobu. Vzkříšeného Pána Ježíše Krista vidělo mnoho lidí; rozhodně nešlo o davovou psychózu.

Ústřední zprávou učedníků nebyla nějaká nová teologie, ale tvrzení svědků, že Kristus vstal z mrtvých! Ježíš nenabízel novou náboženskou filosofii, ale nabídl sám Sebe! Neodkazoval na nějakou novou cestu do nebe, ani neslíbil, že je tam povede. Prohlásil, že On je tou jedinou cestou do místa radosti a rozkoše, po němž všichni lidé toužili a doufali, že ho po smrti dosáhnou. A k tomu smělému tvrzení přidal ještě jedno - a to ještě úžasnější a nádhernější. Byla to naděje za hranicí všech představ - něco, o čem žádný náboženský vůdce ani neuvažoval, natož aby to lidem nabízel! Nebe, o němž hovořil jako o "Otcově domě s mnoha příbytky", nebyl jen nějaký "Ráj", kde by přivítal své následníky po smrti v nefyzickém stavu. Naopak! Ujistil je, že je jednoho dne všechny vezme domů, a i kdyby zemřeli dříve než se vrátí, vzkřísí jejich těla a promění je pro pobyt v nebi.

Křesťanské nebe není spirituální zážitek na druhé straně hrobu, ale věčné obydlí vzkříšených, nesmrtelných a oslavených bytostí, jejichž těla byla spojena s duchem a duší, aby žili navěky s Bohem.

Nikoho nepřekvapuje, že ti, kteří nepřijali Boží laskavou a velkomyslnou nabídku, si stěžují na následky, které na sebe přivodili. Tyto "stížnosti" vždy staví Boha před jejich soud. Pochybují o Jeho charakteru a viní Ho z toho, co si zavínil člověk sám! Typickým je jejich rozhořčený výkřik: Jak může milující Bůh odsoudit někoho k věčnému utrpení? Přirozený člověk ani nemůže být jiný. Zločinec obhajující spravedlnost Božího rozsudku nad sebou samým by byl vzácnější nežli červená vlaštovka!

Možná že pomůže následující ilustrace: *Představme si krásnou barevnou rybu plnou života, jak si plave v moři. Pojednou uvidí na břehu chlapíka, jak si hoví na lehátku a v ruce drží láhev chlazeného piva. Ryba si řekne: "Tak tomu říkám život!" Vyskočí z vody a "doplácá" se horkým pískem až na to lákavé místo.*

20 ZÁPAS O DUŠI

Namísto očekávaného pohodlí začne lapat po vzduchu. Spadne z lehátka, otevírá a zavírá žábry, až nakonec umírá v hrozných bolestech. Kolemjdoucí, který to pozoruje, zlostně zvolá: "Co je to za Boha, který stvoří rybu, aby takhle trpěla?" ... Pochopitelně, Bůh neměl v plánu utrpení a smrt ryby na souši, právě tak jako nenalézá potěšení v tom, aby kdokoliv trpěl v pekle, které sám Ježíš popsal jako "věčné plameny, připravené pro satana a jeho anděly". Člověk byl stvořen k tomu, aby "plul" v moři Boží lásky. Lidé, kteří odmítnou život a lásku, přivádí na sebe neštěstí právě tak, jako ta chudinka ryba!

Peklo, trvalé odloučení od Boha, není jen nějaká metafora, nebo stav mysli, je to stav existence! Není to pouze trest rozhněvaného Boha, který spravedlivě reaguje na lidské zlo, je to skutečný objektivní soud. Bylo by zcela nemožné, aby ti, kdo odmítli Krista, žili v nebi! Nebe by se totiž v jejich přítomnosti obrátilo v peklo. Bylo by přeplněné vzbouřenci, kteří živelně nenávidí jak Boha a Jeho nebeské zástupy, tak i všechny spasené!

Jestliže nebe a peklo jsou ty jediné alternativy, proč potom někdo volí věčné utrpení namísto věčné radosti? Problém neleží ve volbě mezi peklem a nebem! Většina lidí, kteří jsou na cestě do pekla, sami sebe přesvědčují, že takové místo neexistuje! Až poznají svůj omyl, bude už příliš pozdě. Volba, kterou udělali, nebyla volba pekla, ale vědomé a rozvážené odmítnutí Boha a Jeho zákonů! Proto je Bůh předurčil k tomu, že na ně dopadne Jeho hněv!

Jádrem věci je vlastně vztah! Nebe je prožívání Boží přítomnosti na věky, zatímco peklo představuje věčnou existenci bez Boha. Ani Buddha, Mohamed, Konfucius, Zoroastrés či falešní proroci nikdy netvrdili, že jsou mostem přes propast mezi Bohem a člověkem. Ti všichni se soustředili na svá subjektivní náboženství sebevylepšování. Stali se zakladateli světových náboženství a nabízejí vzájemně si odporující diagnó-

zy a léky pro základní problémy lidstva, které se vždy ukáží být nedostatečné! Jedna věc je jistá: Ještě nikdo nikdy nelitoval na smrtelné posteli, že je křesťanem!

Naše naděje, ambice, touhy a sny o budoucnosti by se měly týkat věčného bydliště v nebi a ne toho, co můžeme nashromáždit nebo čeho můžeme dosáhnout zde na zemi. Nazvete-li to nepraktickým, popíráte inspiraci Bible! My jsme se sice v tomto světě narodili, ale potom nám bylo shůry dáno, abychom zvolili občanství jiné. Žijeme na zemi jako poutníci a cizinci, kteří už "jsou" vírou v nebeských místech s Kristem. Pořekadlo, že "člověk může být tak upřený na nebe, že nebude dobrý k ničemu na zemi" je zcela falešné! Podívejte se na Krista! Mohl být někdo víc upřený k nebi než On? A přesto nebylo lepšího, než je On! Jeho život je naším ideálním modelem pro rovnováhu. Všechno, co děláme pro druhé na této zemi, nebudeme dělat pouze pro sociální hodnoty, ale kvůli Kristovi, pro slávu Boží! Kromě toho: Zachraňovat duše vyvolených pro Krista musí mít vždy přednost před udělováním pozemských statků!

Z vlastní zkušenosti se domnívám, že popularita kteréhokoliv křesťana bude vždy úměrná tomu, jak věrně reprezentuje Krista ve světě! Osobně nevěřím, že skutečně poctivý křesťan může zůstat populární! Svět nebude nikdy mít rád pravé Boží dítě! Světu budeš milý, bude tě mít rád, pakliže budeš součástí tohoto světa. A nemysli si, že musíš jednat jako nějaký super svatý, aby se tě svět stranil! To je to nejtěžší obzvláště pro mladé lidi, kteří touží po popularitě. Ještě jednou mé upřímné varování: Pozor na "křestany", kteří jsou příliš populární v nekřesťanském světě! **KŘESŤAN NEMÁ PRÁVO BÝT POPULÁRNĚJŠÍ NEŽ KRISTUS!** On sám říká:

♦ *Když vás svět nenávidí, uvědomte si, že mně nenáviděl před vámi.*
(Jan 15:18)

Vlastní závěry

Po zvážení všech dosažitelných poznatků jsem se rozhodl, že existuje svrchovaná Bytost, ve které začínají veškeré zjevné i skryté hodnoty. Nazýváme ji Bůh. V životě jsem prostudoval hlavní tzv. posvátné knihy a došel jsem k názoru, že Bible je tím nejpravděpodobnějším popisem účelu a smyslu lidského života. Na základě toho jsem uvěřil tomu Bohu, který je v této knize představen. Uvěřil jsem, že On stvořil vše, co existuje, ale není součástí svého stvoření. Pochopil jsem, že tento Bůh má všechny přívlastky absolutna. Je všemohoucí, absolutně inteligentní, moudrý, nadčasový, dokonalý a neúplatně spravedlivý. Ale mnohem důležitější pro mne bylo poznání, že tento Bůh je nejen dokonalý, ale i laskavý, trpělivý, plný lásky, kterou nejsem schopen obsáhnout a ani ji pochopit!

Poznal jsem, že Bůh je dobrý a že mi nechce ublížit! Že mě miluje (i když mám potíže porozumět proč) tak moc, že přišel na tuto Zemi, aby za mne splatil - On sám! - celý dluh, který Mu dlužím. Uvědomil jsem si, že já sám tento dluh nejsem schopen nikdy splatit! Porozuměl jsem, že On si přeje, abych byl dobrý, ale že já toho schopen nejsem! Přesto mne Bůh miloval a adoptoval mne do své rodiny; dal mi víru, bez jakýchkoliv dobrých skutků, kterých nejsem schopen! Jsem Mu za to vděčný! Tohle všechno není propagace náboženství, ale úvaha o smyslu života.

- Tonda Uhlíř -

(redakčně zkráceno a upraveno)

**Věřit znamená
spolehnout se,
a spolehnout se
nemohu na něco,
ale jen na někoho.**

KRÁL DOBRÉ NÁLADY

Jeho firma Carmen, kde se rodily četné hudební nahrávky, stále rostla... A pak náhle přišel krach! Seshora spadl Jiří Zmožek až na dno. Nemocnice, přemýšlení nad sebevraždou - a pak víra v Boha. Dnes říká, že se před třemi a půl lety znovu narodil a začíná žít znovu. Jak?

Úplně jsem změnil celý svůj život. Stejně jako existuje starý dům a nový dům, staré auto a nové auto, existuje i starý a nový život. Nový život, to je znovuzrození.

Ale jak jste přišel zrovna na Boha?

Měl jsem dvě babičky. Jedna byla echt komunistka, druhá zase přesvědčená křesťanka. Ta první chodila a hrozila imperialistům v televizi, ta druhá mi zpívala křesťanské písně. (Obě babičky jsem ale měl moc rád.) Pak jsem se zhruba v roce 1971 dostal na jedno evangelizační shromáždění, kde zvěstoval zprávu o tom, že Bůh je láska, František Ciesar, dnes můj velký přítel. Už tehdy mě to zaujalo. Ale pak jsem si sedl na trůn nerozhodnosti a myslel jsem si, že budu mixovat slávu s Boží láskou a pokojem. Nešlo to. Prožíval jsem tedy dlouho tohle všechno ve velkých vlnách a zlomech a teprve poslední dobou jsem přijal tu úžasnou toleranci, takže jsem schopen svým nepřítelům žehnat.

Nefekl vám někdo ze známých, který vás několik let neviděl a pak zjistil, jaká změna se s vámi udála, že jste se zbláznili?

Zatím ne. Ale i kdyby se to stalo, nedovedl bych se urazit. Apoštol Pavel říká: "Když přinesete Kristovu zvěst o lásce, budou vás považovat za blázna." Tohle, co teď říkám, je pro svět opravdu bláznovství.

Mluvil jste o znovuzrození. Ale začít se má s čistým štítem a minulost by se tedy měla nějak srovnat...

Mít čistý štít znamená mít především čisté srdce. Pozor na to! Víra v Krista a skutky, to musí jít dohromady.

A vaše další životní náplň?

Já chci teď především přinášet lidem úplně jinou zvěst než dřív. Do velkého podnikání bych se už nikdy nepustil. Každý, s kým se potkáte, vám řekne, že obchází daňové zákony. Každý se vyhýbá pravdě. Tak jak to může dopadnout? Pak se lidé vyhýbají pravdě i sami vůči sobě.

Takže: uděláte titul, prodáte gramofonové firmě, o zbytek se nestaráte.

Tak. Teď připravuji herecké koledy, kde budou účinkovat Radoslav Brzobohatý, Pavel Zedníček, Luděk Munzar, Věra Galatíková a další. A také svou novou autorskou desku, která, doufám, lidi potěší stejně tak jako titul "Už mi, lásko, není dvacet let". Nová deska má název "...a roky jdou". Texty pro ni napsali mj. Zdeněk Borovec, Karel Šíp, Jaroslav Wykrent, Vašek Kopta a další. Je na ní například také hezký duet s Marií Rottrovou.

Absolvoval jsem nedávno jedenáctidenní turné po Slovensku. Zpíval jsem v kostelích, sálech, kulturních domech. Přináší mi to uspokojení. Stýkám se s lidmi, s nimiž si rozumím, za vystoupení si беру maximálně 2000 korun - na benzín, dělám to všechno zkrátka úplně jinak než dřív. Peníze mi dneska už vůbec nic neříkají. Potřebuji je, protože v obchodě mi ještě zadarmo nic nedali, ale abych se jim klaněl...

A klaněl jste se jim?

Řekl bych, že ani ne. Neměl jsem je za modlu. Aniž bych se chtěl moc obhajovat, řekl bych, že peníze u mne nebyly nikdy na první místě.

V čem je tedy vaše nové poselství?

V tom, že na jedné straně je trůn štěstí, slávy, úspěchu a věcí, které člověka potěší jen na chvíli, a pak ho zklamou. Jen v málo případech je to jinak. A pak ještě existuje trůn Kristova pokoje. A ten se s trůnem štěstí nesnese.

Kdy vám bylo nejhůř?

24. února 1994 večer. To jsem chtěl spáchat sebevraždu. A 25. jsem se rozhodl, že už tenhle život žít nebudu.

Odjel jsem do Ostravy za kazatelem ing. Orawským a tam jsem udělal pokání.

Co tím myslíte?

Pokání je klíč k odpuštění a spasení. Musel jsem uznat, že všechno, co jsem dělal, bylo nečisté, a že chci žít nový život. Před Bohem už tedy nemám žádných hříchů.

A před lidmi?

Ani tam. I před lidmi to Bůh odčiní. A když neodčiní, nedá se nic dělat. Spousta lidí mě asi ještě bude odsuzovat.

Léčil jste se jinak než prostřednictvím pokání?

Byl jsem dvakrát v nemocnici u dr. Ivančové, abych si postěžoval, že mě bolí levá ruka. Podezřívali mě z toho, že budu mít infarkt, ale nic z toho nebylo.

Vaše rodina také věř v Boha?

Děti ano.

Jak se k vám chovali v dobách nejhoršího všichni ti přední zpěváci, s nimiž jste tolik pracoval?

Obrátil jsem se na Boží lidi. Naštěstí jsem věděl, kam mám jít. Kde jsou ti, kteří mi poskytnou oporu. Do nemocnice za mnou chodil pastor Heczko a další, kteří mi dávali posilu."

Rozhovor Ivany Nádvorníkové s Jiřím Zmožkem, otištěný v časopisu "BLESK magazin" (zkráceno)

CHODÍTE V BÍLÉM?

- ♦ Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni..., abychom - jako Kristus - byl vzkříšen z mrtvých... - i my vstoupili na cestu nového života. (Římanům 6,4)

Nikdo nezakusí plné posvěcení, aniž by prošel "bílým pohřbem" - pohřbením starého života. Jestliže k tomuto zásadnímu okamžiku proměny skrze smrt nikdy nedošlo, zůstane posvěcení navždy jen prchavým snem. "Bílý pohřeb" je nutný; je to smrt s jediným vzkříšením - vzkříšením do života Ježíše Krista. Takový život nemůže být poražen. Je v něm jednota s Bohem za jediným účelem - být Mu svědkem.

Dospěli jste skutečně na konec svého života? Často jste o tom přemýšleli, ale zakusili jste to skutečně? Nemůžete umřít nebo jít na svůj pohřeb s dobrou náladou. Smrt znamená konec vašeho bytí. Musíte přitakat Bohu a skoncovat se snahou být tím snaživým křesťanem jako dřív. Chceme se hřbitovu vyhnout a vlastní smrt stále odmítáme. Smrt nepřichází na základě našeho úsilí, ale tím, že ji přijmeme. Nechat se "pokřtít v jeho smrt" (Římanům 6,3) - to znamená umřít. Podstoupili jste už svůj "bílý pohřeb", nebo klamete svoji vlastní duši náboženskou lží? Nastal ve vašem životě okamžik, který byste označili jako svůj poslední den? Byl ve vašem životě okamžik, ke kterému se s pokorou a velikou vděčností ve vzpomínkách vracíte, abyste vyznali: "Ano, tehdy při mém 'bílém pohřbu' jsem vstoupil do smlouvy s Bohem?"

♦ **Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení...**

(1. Tesaloničským 4,3)

Jste ochotni prožít svůj "bílý pohřeb"? Souhlasili byste s tím, že toto je váš poslední den na zemi? Kdy přisvědčíte, záleží na vás.

Oswald Chambers,
To nejlepší pro Jeho slávu

**Vůle je základním
prvkem člověka,
protože ho tak Bůh
stvořil - hřích je
zvrácená přiroze-
nost, která do lidí
vstoupila. U znovu-
zrozeného člověka je
zdrojem jeho vůle
Všemohoucí Bůh.**

- Oswald Chambers -

SVRCHOVANOST BOHA

2. pokračování

Dědičnost hříchu

Řekli jsme si, že člověk má přirozenou svobodu, může činit, co se mu líbí, ale z této skutečnosti nevyplývá, že má svobodu činit, co by chtěl nebo měl konat. Naše přirozené sklony k hříchu je nutno chápat jako výraz lidské svobody, nikoli jako její porušení. Jsme-li ve své podstatě hříšní, pak i to, jak se rozhodujeme, je hříšné:

♦ *Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.*

(Marek 7:21-23)

Hříšník nemá sebemenší potřebu uctívat Boha, není, kdo by hledal Boha. V mravním smyslu - přirozený člověk nemá sebemenší svobodu, pokud ji v něm Duch Boží svrchovaně nevyvolá. Proto spása nemůže být výsledkem usilovné spolupráce mezi Bohem a člověkem. Bible učí v mravním smyslu, že přirozený člověk nemá naprosto žádnou svobodu, protože je otrokem hříchu. Ironicky - právě v tomto bodě mnozí křesťané takovou mravní svobodu požadují. Bible je zcela jednoznačná. Člověk jako stvoření má pravou přirozenou svobodu, ale člověk jako hříšník nemá žádnou mravní svobodu:

♦ *I vy jste byli mrtví pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. (Efezským 2:1-3)*

V této pasáži Pavel efezským říká, že předtím, než je Bůh duchovně vzkřísil, byli zcela mrtví, nikoli nemocní či chu-

ravějící. Pavel nebyl lékař přesvědčující své pacienty, aby si vzali patřičný lék. Byl spíše jako Ezechiel, který kolem sebe viděl samé suché kosti. Duchovní a mravní mrtvola nemůže Bohu pomoci ke svému duchovnímu vzkříšení; duchovně a mravně churavějící člověk by Bohu mohl trochu pomoci. Člověk je ale ve svém hříchu duchovně a mravně mrtvý; není nemocný! Mrtvolný stav přirozeného (nezregenerovaného, neznovuzrozeného, nevzkříšeného) člověka je vrozený; není dočasný, způsobený prostředím a nešťastnými okolnostmi. Přirození lidé jsou všichni děti hněvu a jako takoví mají vrozené nepřátelství vůči čemukoli Božímu. S tímto vrozeným odporem pak nemohou sami o sobě učinit naprosto nic. Svůj současný stav ani nechťejí změnit, protože mají přirozenou svobodu činit to, co vychází z jejich přirozenosti:

- ◆ *Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu.*
(Římanům 8:7-8)

K soustředění se na sebe, k neochotě podřídit se Božímu zákonu člověka nikdo nenutí. Přirozený člověk není bezmocná oběť, která prosí Boha, aby se mohl obrátit a činit pokání. Neschopnost člověka chtít vyvstává z jeho vrozeného nepřátelství vůči Bohu:

- ◆ *Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.*
(Římanům 3:10-12)

Věřme-li, že celá Bible je vdechnuté zjevení Boha, pak vidíme, že Bůh chce, abychom věděli, že žádný přirozený člověk nikdy nehledal Boha - není ani jeden jediný:

- ◆ *Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem.*
(1 Korintským 2:14)

Pavel na mnoha místech opakuje jeden a tentýž fakt - dokud Bůh člověka nepřitáhne, nevzkřísí prvním, tj. duchovním vzkříšením, člověk nemůže přijmout evangelium, nemůže přijít k Bohu. Ježíšova slova jsou stejně zřejmá:

- ◆ *Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. ... A řekl: "Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce."*
(Jan 6:44,65)

V tomto verši Ježíš také hovoří o druhém, tj. tělesném vzkříšení v poslední den. Mnozí se od Krista odvrací, protože chtějí, ale nikdo Krista nemůže přijmout, pokud mu Bůh toto chtění neumožní. Z toho, že přirozený člověk nechce přijmout evangelium, ještě nevyplývá, že si Bůh nemůže vyvolit právě jeho, hříšníka. Bůh hříšného člověka miluje víc, než hříšný člověk miluje hřích. Boží čistá láska je větší než naše poskvrněná, a proto dobývá a bude dobývat lidská srdce. Boží slovo nás učí, že spása člověka je podmíněna nepodmíněnou láskou Boha, který si vyvolil vzdorující a nevďěčné hříšníky za své vlastní na věčnosti, ještě "před založením světa".

Vyvolení

V 9. kapitole listu Římanům apoštol Pavel klade otázku, zda hrnčír nemá právo vytvořit z téhož kusu hlíny jednu nádobu k počtě a druhou k zahanbení? Jistěže má! Proto by pro nás nemělo být žádné překvapení, že Bůh, jakožto svrchovaná autorita, učinil totéž před stvořením světa, když z jedné masy padlého lidstva vyvolil některé (mnohé k milosti), kdežto druhé k nemilosti. A to vše proto, aby mohlo být oslaveno Jeho jméno.

Chceme-li hovořit o vyvolení, pak se musíme nejprve vypořádat se skutečností, že Bible opakovaně odkazuje na křesťany nejen jako na svaté, ale také jako na vyvolené. Škoda, že mnozí křesťané popírají význam těchto slov, anebo - což je k ještě větší škodě - po

nich bez povšimnutí šlapou. Všichni, dokonce i nekřesťané, citují verš:

- ♦ *Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán.* (Matouš 22:14)

Jak často je tento verš v nejrůznějších výkladech zkreslován tak, aby z něj jako činitele výběru svatebčana vyšel člověk. Jako by bylo mnoho povolání, ale jen málo jich na pozvání odpovídělo kladně. Nic takového z Bible nevyplývá. V Matoušově podobnosti čteme, "že vše bylo připraveno, služebníci měli přivést na svatbu všechny pozvané, ale oni nechťeli jít, nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem." (v.4-5) Pozvání vědomě a aktivně svatební hostinu odmítl. "Ostatní chytli jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabili je." (v.6) Ti, kdo byli nakonec mezi stolovníky, ať dobří nebo zlí, byli bez vlastního přičinění a zásluh vybráni a shromážděni na rozcestí (a koho najdete, pozvěte... v.9). Nepřítomnost činitele ve větě ještě neznamená, že si vybírá člověk. Teprve až si uvědomíme, že vyvolení je neomylná doktrína Písma, pak můžeme postoupit k další otázce - kdy a proč tuto volbu Bůh činí nebo učinil. Vhodným úvodem bude následující text, kde Petr popisuje členy církve:

- ♦ *Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, který vás povolal do svého podivuhodného světa.*

(1. Petrův 2:9)

Apoštol Pavel říká, že jsme byli povoláni podle Božího záměru a podle milosti, která nám byla dána "před založením světa". Povolání jsme nebyli až v okamžiku kdy jsme uvěřili, ale dávno před tím. Uvěřili jsme, protože jsme byli povoláni před stvořením času, před stvořením světa, a to ne na základě našich skutků, ale Božího svrchovaného plánu a milosti, která nám byla dána a zjevena v Kristu Ježíši:

- ♦ *Nestyď se tedy vydávat svědectví o našem Pánu; ani za mne, jeho vězně, se nestyď, nýbrž snášej spolu*

se mnou všechno zlé pro evangelium. K tomu ti dá sílu Bůh, který nás spasil a povolal svatým povoláním ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy.

(2. Timoteovi 1:8-9)

Naše vyvolení bylo předurčeno, ustanoveno samotným Bohem před začátkem historie:

- ♦ *... všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dříve než jediný z nich nastal*

(Žalm 139:16)

Boží rozhodnutá historie nemůže být ničím zrušena. Bohu nelze překazit plány. To dává věřícím neotřesitelnou jistotu.

Boží svrchovanost vyvolává v myslí přirozeného člověka pocit nespravedlnosti a nenávisti, zatímco srdce znovuzrozeného duchovně vzkříšeného člověka vyjadřuje vděčnost a lásku. Je-li Bůh svrchovaný, pak žádný člověk Jeho volbu nemůže změnit, natož odstranit, tj. ani ten, na něhož se Jeho požehnání vztahuje. Má-li nám toto učení sloužit jako základ víry, pak nemůže zůstat skryto ve věrouce církve, ale má být kázáno tak, aby z něj křesťané čerpali jistotu a útěchu. Pravda o vyvolení není jen útěchou v období těžkostí, ale je základem zbožného života:

- ♦ *Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.* (Koloským 3:12-14)

Vyvolení se musí nutně projevovat v posvěceném životě a o svatost musí křesťané usilovat:

- ♦ *Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli*

svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny.

(Efezským 1:3-5)

Výroky o Božím vyvolení se vyskytují na mnoha dalších místech v Písmu. Z knihy Skutků vyčteme, že Boží vyvolení předchází víru:

- ◆ "Ustanovil jsem tě, abys byl světlem pohanům a nesl spásu až na sám konec země." Když to pohané uslyšeli, radovali se a velebili slovo Páně; ti pak, kteří byli vyvoleni k věčnému životu, uvěřili.

(Skutky 13:47-48)

Z této pasáže se dovídáme, že evangelium bylo hlášáno pohanům, ale tak jako v mnoha dalších případech někteří uvěřili a jiní ne. Víra je podmíněna Božím vyvolením. I dnes platí, že uvěřit pouze ti, kdo jsou vyvoleni k věčnému životu. Ti ostatní pokračují ve své hříšné cestě. Bůh před stvořením světa vyvolil určité (mnohé?) k věčnému životu. Ti vytrvají až do konce, do konečného vykoupení těla:

- ◆ *A nejen to: i my sami, kteří již máme Duchu jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla.*

(Římanům 8:23)

Nemění-li se činitel volby, pak se nemění ani volba sama. Apoštol Pavel tuto skutečnost zdůrazňuje:

- ◆ *On je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílů na předem daném poslání, abychom my, kteří jsme na Krista upnuli svou naději, stali se chválou jeho slávy.*

(Efezským 1:11-12)

Jazyk pasáže nám nedává možnost do něj vkládat smysl, že předurčení platí pouze pro apoštoly nebo první generaci křesťanů. Bůh "všechno" působí a udržuje rozhodnutím své vůle. Klasickou pasáží, která Boží vyvolení neomylně učí, je 9. kapitola listu k Římanům:

- ◆ Slovo zaslíbení zní takto: 'V určený čas přijdu, a Sára bude mít syna.' A nejen to: Také Rebeka měla obě děti z téhož muže, z našeho praotce Izáka; ještě se jí nenarodily a nemohly učinit nic dobrého ani zlého. Aby však zůstalo v platnosti Boží vyvolení, o kterém bylo předem rozhodnuto a které nezávisí na skutcích, nýbrž na tom, kdo povolává, bylo jí hned řečeno, že starší bude sloužit mladšímu. Neboť je psáno: 'Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaua jsem odmítl.' Co tedy řekneme? Je Bůh nespravedlivý? Naprosto ne! Mojžíšovi řekl: 'Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.' Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává. (Římanům 9:9-16)

Apoštol Pavel pečlivě zdůrazňuje několik závažných skutečností, které zapadají do rámce této diskuse. Pravdou zůstává, že Bůh si vyvolil Jákoba před Ezauem ještě před jejich narozením. Jákoba vyvolil a Ezaua zavrhl před stvořením světa, aniž by tato volba byla založena na Jákobových "dobrych skutcích". Tato pasáž není lekcí historie o národu izraelském (pocházejícím od Jákoba) a edómském (pocházejícím od Ezaua). Takové vysvětlení může zakrýt nejen konkrétní problém, který Pavel vyslovuje, ale i řešení, které nabízí. Pavel totiž odpovídá na konkrétní námitku, že etnický Izrael je v určitém smyslu vyvolený, i když stále zůstává v nevěře.

V prvních pěti verších 9. kapitoly listu římským křesťanům Pavel lamentuje nad nevěrou spoluobčanů, kteří byli předmětem Boží adopce, vlastníky smluv, zákona a zaslíbení o Kristu. To bylo právě otázkou sporu! Jak mohl etnický Izrael, vyvolený národ, odmítnout svého vlastního Mesiáše?

V 6. verši nám Pavel říká, že z nevěry etnického Izraele nemáme činit závěr, že Boží Slovo nemělo žádný účinek. Dále Pavel tvrdí, že ne všichni, kdo jsou vyvoleni ve smyslu národních privilegií,

jsou vyvolení, co se týká osobní spásy (verše 6b-7a). Jinými slovy - Pavel uvádí, že Boží Slovo nebude nikdy zneplatněno a že Boží svrchované vyvolení jednotlivce platí. Pokud by zde Pavel hovořil o národním vyvolení, pak Slovo Boha nemá, ani nemůže mít žádný účinek, což Pavel výrazně popírá. Národní vyvolení tedy není řešení, ale samotný problém.

Z 9. kapitoly lze vyvodit pouze jediné - Bůh si vyhrazuje právo dát Svou milost podle Své vůle na základě Svého úmyslu a plánu, aniž by na Jeho straně ulpěla nespravedlnost. Právě to je Boží způsob spásy hříšného člověka. Proto můžeme říci s apoštolem Pavlem, že skutky nejsou příčinou spásy těch, kdo "chtějí" ani kdo "běží", ale účinkem milosti Toho, kdo se smilovává.

Věčné zatracení (reprobace):

Obrátíme-li minci, pak na její druhé straně vidíme následující skutečnost. Jestliže Bůh volí ty, kdo jsou spaseni, a ne každý je spasen, pak Bůh také rozhoduje o tom, že některé nespasí. Ti zůstávají Božím rozhodnutím věčně zatraceni. Jedna strana mince se nazývá vyvolení a druhá věčné zatracení - proces, jímž Bůh ponechává nevyvolené jejich hříšnému stavu navěky. Boží slovo navíc říká, že Bůh je zatvrzuje. Jak se s tímto pro nás velmi těžkým biblickým faktem vyrovnáme, je základem pochopení principu samotného vyvolení.

Pasáže, které zatvrzení odhalují, jsou důležité proto, že poukazují na rozlišující (diskriminativní) povahu vyvolení (jedni jsou vyvoleni, druzí ne). Pokud Bůh nevyvolené nezatvrzuje, jak někteří tvrdí, pak musíme odmítnout samo vyvolení, protože zatvrzení je opačná strana vyvolení. Zvažme Bohem vdechnutá slova apoštola Pavla:

- ♦ *Písmo přece říká faraonovi: „Vyzdvihl jsem tě, abych na tobě ukázal svou moc a aby mé jméno bylo rozhlášeno po celé zemi.“ Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrzelým. Snad mi řekneš: "Proč nás*

tedy Bůh ještě kárá? Může se vůbec někdo vzepřít jeho vůli?" Člověče, co vlastně jsi, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: "Proč jsi mě udělal takto?" Nemá snad hrnčír hlinu ve své moci, aby z téže hroudě udělal jednu nádobu ke vznešeným účelům a druhou ke všedním? Jestliže Bůh chtěl ukázat svůj hněv a zjevit svou moc, a proto s velkou shovívavostí snášel ty, kdo propadli jeho hněvu a byli určeni k záhubě, stejně chtěl ukázat bohatství své slávy na těch, nad nimiž se smiloval a které připravil k slávě na nás, které povolal nejen ze židů, ale i z pohanských národů.

(Římanům 9:17-24)

Z této pasáže vyplývá svrchovaná Boží milost naprosto jasně. Bůh se smilovává, nad kým se smilovává, a zatvrzuje, koho zatvrzuje; to vše podle Své svrchované vůle.

Člověk má a vždy měl snahu Boží svrchovanost znevažovat. Proto často klade otázku - proč? Tato otázka vyžaduje odpověď. Ve zmíněné pasáži přímou odpověď nenajdeme. Přesto Pavel po napomenutí lidského ducha naznačuje, jaká by tato odpověď měla být. Pavel říká, že Bůh ve své veliké trpělivosti trpí věčně zatracené (což jim přináší druhotné požehnání), i když by je mohl spravedlivě odsoudit a potrestat ihned. Trpí je proto, aby se zjevila Jeho moc a hněv. Mnozí byli v průběhu naplnění Božích záměrů zničeni, ale Bůh s nimi měl rozhodně větší trpělivost, než si zasloužili. Typickým příkladem je faraon. Bůh tuto skutečnost vyvolení neskrývá. Ani křesťané nemají důvod se za tuto biblickou doktrínu stydět nebo kolem ní našlapovat po špičkách. Bible ji učí zcela jasně. O dvě kapitoly dále apoštol Pavel předkládá kontrast mezi vyvolenými a nevyvolenými znovu:

- ♦ *A tak i nyní je tu zbytek lidu vyvolený z milosti. Když z milosti, tedy ne na základě skutků, jinak by milost nebyla*

milostí. Co z toho plyne? Izrael nedosáhl, oč usiluje. Dosáhl toho jen vyvolení z Izraele, ale ostatní zůstali zatvrzelí, jak je psáno: „Bůh otupil jejich mysl, dal jim oči, aby neviděli, uši, aby neslyšeli, až do dnešního dne.“ (Římanům 11:5-8)

To, co kontrastuje, je pasivní vyvolení z milosti a aktivní skutky s marným úsilím. Pavel dospívá k závěru, že vyvolení obdrželi spásu a zbytek byl zatvrzen; Bůh jim dal ducha vzpoury. Tento kontrast najdeme nejen v listu Římanům, ale i na dalších místech Písma. Lidské činy a vyvolení z milosti jsou základní protiklady - antiteze; pokud je milost biblicky chápána.

♦ Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista.

(1. Tesalonickým 5:9)

Každá lidská bytost směřuje k jednomu ze dvou cílů - ke spáse, nebo věčnému zavržení. Každý lidský jedinec je předurčen k jednomu nebo druhému, aniž by toto předurčení znamenalo, že na někom byla spáchána křivda. Ti, kdo lamentují, že Boží předurčení je nespravedlivé, projevují jen vlastní zatvrzelost: Človče, co vlastně jsi, že odmlováš Bohu?! Křesťané by tedy neměli mít s výtkami Bohu žádné soucítění, natož je jakýmkoli způsobem "chápat". Není třeba osobně kráčet v labyrintu chodeb pekla, aby tělesní lidé našli poznání o povaze spravedlnosti.

Učení o Božím zatvrzování hříšných není předkládáno pouze apoštolem Pavlem. Petr také odkazuje na nevěřící Židy:

♦ Oni přicházejí k pádu svým vzdorem proti slovu - k tomu byli také určeni. (1. Petr 2:8)

V tomto textu Petr udává dva důvody, proč je Kristus pro nevyvolené kameňem úrazu:

✓ První Petrův důvod je svévolná lidská vzpoura proti Slovu. Tito lidé jsou zcela jasně a aktivně zodpovědní za své odsouzení.

✓ Druhý Petrův důvod, který mimochodem stojí za každou vzpourou, je Boží předurčení.

Mnozí tuto pravdu víry odmítají uznat a tvrdí, že Bůh je nespravedlivý anebo je původce hříchu.

Je Bůh nespravedlivý?

Někteří věřící polemizují o biblické doktríně Boží svrchovanosti tak, že navozují pochybnost otázkou, jak může svrchovaný Bůh sledovat vinu na Svém vlastním stvoření. Na tuto otázku odpovídá apoštol Pavel tím nejjednodušším způsobem v 9. kapitole své epistoly k Římanům. Předkládá zde výsadní práva Boží svrchovanosti tak důrazně, jak je to jen možné. Říká, že Bůh "se smilovává, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrzelým". (v. 18)

Pavel rozuměl lidské povaze velmi dobře. Přesně věděl, co bude po takovém prohlášení následovat. Proto pokračuje dál vkládáním slov do úst každého oponenta: "Proč nás tedy Bůh ještě kárá? Může se vůbec někdo vzepřít jeho vůli?" (v. 19)

Povaha námítky je tedy docela zřejmá - jestliže se Bůh smilovává, nad kým se smilovává, a zatvrzuje, koho zatvrzuje, jak potom může člověka vinit za to, co sám předem určil? Všimněme si, jak Pavel odpovídá:

♦ Človče, kdo vlastně jsi, že odmlováš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: "Proč jsi mne udělal takto?" Nemá snad hrnčír hlínu ve své moci, aby z téže hroudny udělal jednu nádobu ke vznešeným účelům a druhou ke všedním?" (v. 21-22)

Řadou řečnických otázek Pavel tuto námítku umísťuje tam, kam patří. Stvoření nemá žádné právo odmítnout Stvořitele. Tvůrce má veškerá práva určit stvoření k různým účelům podle vlastní vůle. Pavel se neostýchá použít danou námítku, aby skrze ní potvrdil Boží svrchovanost. Ta by nás neměla vést k pozvedání zaťatých pěstí k nebi, ale k pokorné vděčnosti za projevenou Boží milost. Naše mysl by měla o těchto pravdách rozjímat s Písmem v ruce.

Doktrína Boží svrchovanosti je v mnoha církvích a sborech opomíjena a přehlížena. Kde se tato biblická pravda nevyučuje, tam zůstávají zcela nezodpovězeny otázky starých Římanů: "Cožpak je člověk jen loutka?" Bude-li hlásat evangelium tak, jak stojí v Písmu, pak se s podobnými otázkami nevyhnutelně setkáme a je třeba je chápat v širších souvislostech Písma. Pokud se s nimi nesetkáme, zřejmě hlásáme jiné evangelium než apoštol Pavel.

Je Bůh původce hříchu?

Někteří lidé odmítají biblické učení o trvalém zatracení a zatvrzení s tím, že Boha obviňují z nespravedlnosti. Jiní pak o Bohu přímo tvrdí, že člověka pokouší ke zlu, tedy, že je původcem hříchu. Existují dva způsoby, jak na tuto námitku odpovědět.

Nejprve lze uvést, že pro křesťana je zcela nepatřičné a nemístné, aby "obhajoval Boha" proti "obžalobám" vycházejícím z úst stvoření. Řeptaly a pošetilce lze napomenout, ale nemůžeme k nim patřit, tak jako k nim nepatřil ani Izajáš, Pavel nebo Ježíš.

Dále - z Písma víme, že Bůh je svatý a svrchovaný. Proto nemáme ani právo "nehodící se" část Písma odmítat kvůli druhé "hodící se" části. Pokud tak činíme, dokazujeme, že nerozumíme ani jedné. Bible nás ujišťuje, že Bůh je svatý a není autorem hříchu:

♦ *Nechť nikdo, kdo prochází zkouškou, neříká, že ho pokouší Pán. Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší.*
(Jakub 1:13)

Jestliže si Písmo nemůže protirečit, pak toto učení o trvalém Božím vyvolení a zatvrzení musí být v souladu s Jeho výlučnou svrchovaností. Námitky proti Božím zatvrzení, údajně založené na "obraně" Boží svatosti, nejsou zakotveny v Písmu, jsou zakotveny v humanistickém uvažování.

Námitky, které se dovolávají Boží svatosti, se soustřeďují jen na ty biblické oddíly, které potvrzují Boží dokona-

lou svatost; ta jistě platí, protože je tak psáno! Na základě těchto vybraných oddílů potom tyto námitky vytváří stavbu nebiblického racionalismu, rozumování, jež stojí na vratkém předpokladu lidské intelektuální nezávislosti. Podle těchto úvah, *Svatý Bůh Svou svrchovanost v otázkách jak vyvolení, tak zatvrzení prý neuplatňuje; obojí nakonec prý závisí na svobodném a nezávislém rozhodnutí jednotlivce. Předpoklad této úvahy, tj. Svatý Svrchovaný Bůh, je jistě biblický; ale závěr, svrchovanost jedinice, z něj nelze biblicky odvodit, je vlastně Písmem výslovně popíran.*

Navíc - tato námitka onu obtížnou otázku nijak neodstraňuje ani neřeší. Všichni křesťané věří, že Bůh má moc hříchu a zlo kdykoli zničit. Mohl to učinit již dávno. A přece se Bůh rozhodl, že to neučiní, alespoň ne právě teď. Nikdo z nás nezná Boží plnost toho, co nadekretoval:

♦ *... všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal.*
(Žalmy 139:16)

Pokud se ve své představivosti domníváme, že Bůh může být povolán na naše soudní přelíčení a zde obviňován z hříchu, pak vezme, že takový Bůh by musel odložit svou absolutní svrchovanost a všemohoucnost, musel by přestat všechno ovládat a řídit, což by znamenalo nejen konec Jeho existence, ale i konec všeho, co jest. Žádnou takovou úvahu však nelze z pozice křesťana tolerovat. Bůh se lidem nemusí zpovídat ze své volby a rozhodnutí. Víme, že je dokonalý a absolutně dobrý, tj. bez jakéhokoli mravního kazu. Stejně tak víme, že je svrchovaný a že dokonale řídí a ovládá vše, co se děje. Dokonale ovládá ty, kteří ho nenávidí, a ty v určený čas odsoudí k trvalému zatracení. Před soudnou stolicí Kristovou nebude o Boží svrchovanosti nikdo ani pochybovat ani o ní diskutovat.

Pokračování příště

Zpracoval Pavel Bartoš,
(redakčně upraveno)

O BANALITÁCH

Před několika lety jsem se zúčastnil zajímavé přednášky o starozákonních Žalmech. Přednášející bratr byl starší, prošedivělý pán a vyhlížel skromně až nejistě. Viděl před sebou převážně mladé publikum a jeho neklid jako by tím ještě vzrostl. Začal tím, že by nejprve vůbec nechtěl mluvit o Žalmech. A pak velmi nesměle, téměř šepem pronesl následující větu: **"Kdykoli v našem městě přejdu ulici, děkuji Bohu, že se mi nic nestalo."** Mladí lidé s poznámkovými bloky a tužkami v ruce zrozpačitěli. O čem to mluví? To přijel až ze Slovenska, aby nám vyprávěl takové banality? Po tomto úvodu došlo na Davidovy Žalmy. Mládež nakonec spokojeně opouštěla místnost s blokem plným poznámek. Mně se však vryla do paměti ona jednoduchá vstupní poznámka. A ta si myslím stála za to, aby Matuš Koša přijel do Prahy až z dalekého Martina. Domnívám se, že řečník vnitřní intuicí odhadl, jaké má před sebou publikum. Mladé lidi, vesměs nezralé, nezkušené, přehnaně sebevědomé, ne-li pyšné. Lidi vyzbrojené zápisníkem, aby s tužkou v ruce zvládli nejtěžší z univerzit, a to je život s Bohem. Tenkrát jsme nevěděli, že Boha nelze nastudovat ani vtěsnat do poznámek. Matuš Koša však ano. Díky této akci jsem ho poznal jako jemného a taktního člověka. Nešel na nás zostra, použil nenápadného příkladu s přecházením ulice, aby nám naservíroval zhruba toto: "Naučte se nejprve chodit přes ulici. S pokorným srdcem. Ještě to neumíte. Všechno děláte moc rychle a můžete snadno přijít k úrazu. Chodit přes ulice je důležitější, než znát nejrůznější podrobnosti o Žalmech." Osobně jsem potřeboval půl roku, než jsem byl schopen pro sebe dešifrovat onu průzračnou ilustraci.

V Janově evangeliu je zachycena následující scéna. Filip přichází za Natanaelem s očima navrch hlavy a nadšeně mu oznamuje: **"Nalezli jsme**

toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta." Natanael ho však suše usadil: **"Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?"** Natanael znal totiž proroctví a věděl, že Mesiáš se musí narodit v Betlémě. Přirozeně nebyl nadšen někým, kdo pocházel ze zapadlé severní provincie, neměl kloudné imágo a navíc se proslychalo, že je nemanželským synem. Poznámka Natanaele je ironicky uštěpačná. Co může z Nazareta vzejít dobrého? Nic.

Matuš Koša vycítil, že v místnosti sedí minimálně několik takových skeptických Natanaelů, kteří jsou se vším velmi rychle hotovi. Jeho přírůbek o přecházení ulice jako by mezi řádky sděloval: **"Pokud se budete v církvích chovat arrogantně, jednat a soudit povrchně, neuvidíte Boží slávu. Pokud vám budu připadat jako suchý, obstarožní patron, který vám tu vykládá nesmysly o přecházení ulice, pokud neodhalíte, že jsem toto poselství myslel vážně pro váš osobní růst do podoby Kristovy, neprožijete skutečně Ježíšovu přítomnost ve svém srdci ani v srdcích jiných věřících."**

Jistý průmyslník z počátku století dosahoval nesmírných zisků. Novináři se ho ptali na tajemství jeho úspěchu. Odpověděl jim: **"Každý člověk, se kterým se setkám, mě alespoň v něčem přesvědčí, a právě to se snažím od něho naučit."** Věta se dá formulovat ještě jednodušeji: **"Každý, koho potkám, je moje šance."** To vypadá moc pěkně, ale zkusme to domyslet v praxi. To znamená, že nebudu vždycky nejchytřejší, nebudu mít vždy poslední nebo hlavní slovo, možná ztratím pověst dokonalého a neomylného odborníka a v kuloárech se bude proslychat, že ničemu pořádně nerozumím. Stručně řečeno, pokud bychom to mysleli vážně a upřímně, vstoupili bychom do velmi dobré školy pokory a sebezapření. Abychom si rozuměli, nemám zde na mysli nějaké obchodnické triky, předstírání zájmu o druhého

člověka a další asertivní pokrytectví. Jedná se o skutečné zaujetí takového postoje, kdy druzí jsou doopravdy, ne naoko, těmi, kteří stojí nad námi. Možná, že onen průmyslník toto pravidlo objevil v Bibli. Není to jen obecný biblický princip, takový je především Bůh sám i Boží Syn. Kdyby pro Boha nebyl člověk důležitější než On sám, neposlal by svého Syna na kříž.

Platí-li výše uvedené pravidlo pro podnikatele, platí tím více pro ty, kteří přicházejí mezi věřící. Je potřeba přijít pomalu, netlačit se, do nikoho nevrážet a dávat pozor, aby za mnou nezůstávali ranění. Arogance je sice v módě, v konečném důsledku se však nevyplácí. Člověk nic nezíská, spíše ztratí. Někdy i téměř všechno nebo se minimálně velmi zdrží.

- Martin -

PŘIROZENÁ EVANGELIZACE

Láska

O lásce hovoří každý. Podívejme se v krátkosti, o co jde. Lidé vyjadřují lásku a očekávají lásku, nejsou však ve své podstatě láska. Lidská láska je vrtkavá, omezená a mění se. Jestliže křesťané věří, že všechny mravní hodnoty jsou absolutní, potom musí mít všechna mravnost včetně lásky absolutní zdroj. Protože lidé nejsou absolutní, nemohou být zdrojem lásky. Kdo nebo co je zdroj absolutní neohraničené lásky? Křesťan odpoví, že všechna láska má počátek v Bohu. Bible učí, že Bůh je láska.

- ♦ *Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.*
(1. Janův 4:16)

Protože Bůh je láska ve své podstatě, ve své povaze, potom může dát lásku svému stvoření. My máme darovanou lásku, ale On je láska. Jestliže máme milovat, musíme vědět, co to je láska, jak a kým je určena, jak je definována.

Jestliže máme milovat, potom nejprve musíme znát zdroj lásky, a to je Bůh, který je láska. Bez znalosti Boha nikdo nemůže vědět, co to je absolutní a bezpodmínečná láska. Jestliže vypustíme absolutního biblického Boha, potom vypustíme i povahu absolutní lásky. Jak tedy poznáme lásku? Úplně stejně jako Boha.

Existují dva způsoby, jak poznáme Boha. První, dostupnější způsob je, že Jej všeobecně vidíme ve stvoření. Každému člověku je odhaleno ve stvoření, že Bůh je láska.

- ♦ *Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. Svoji řeč předává jeden den druhému, noc noci sděluje poznatky. Není to řeč lidská, nejsou to slova, takový hlas od nich nelze slyšet. Jejich tón zvučí celičkou zemí, zní jejich hovor po širém světě. Bůh slunci na nebi postavil stan. Ono jak ženich z komnaty vyjde, vesele jako rek, když běží k cíli. Vychází na jednom okraji nebes, probíhá obloukem k druhému konci a nic se neskryje před jeho zářem.* (Žalm 19:2-7)

Druhý způsob poznání Boha je méně dostupný, ale zase je výslovný, je to zjevení, které nám dává na vědomí ve Svém Písmu.

- ♦ *Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo.*
(Žalmy 19:8-9)

Každý národ, kmen, nebo i izolovaná skupina lidí musí vidět Boha ve stvoření a musí vidět, že Bůh je láska, že udržuje svojí milostí vše živé při životě:

- ♦ *Tento Bůh sice v minulosti nechával pohanské národy žít, jak chtěly, avšak nepřestal dosvědčovat sám sebe tím, že jim prokazoval dobro: dával vám z nebe déšť i úrodu v pravý čas, sytil vás pokrmem a naplňoval radostí.* (Skutky 14:16-17)

32 ZÁPAS O DUŠI

Celé stvoření očekává Jeho ruku. Ona nás krmí. Nemysleme si, že je to naše píle. Vždyť i píli a schopnosti máme od Boha.

- ♦ *Otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije.*

(Žalmy 145:16)

Když si uvědomíme, že máme různé požítky jako radost, humor, lásku, hudbu, krásu na pohled, dobré jídlo pro chuť, vůně ..., už jen to nás musí přesvědčit o milujícím Stvořiteli. Kdo nevidí Boha a Jeho lásku ve stvoření, ten je bez omluvy. Milujete a líbí se vám, že vůbec existujete, že jste? Máte se rádi? Jistě, vždyť ani nechcete zemřít. To, že máte svoje bytí, to, že jej milujete, je jen proto, že On je láska.

- ♦ *... ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní.*

(Skutky 17:25)

Boží lásku můžeme také poznat skrze lidi, které Bůh stvořil.

- ♦ *Milování, milujeme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.*

(1. Janův 4:7)

Kdykoliv milujeme, obnažujeme lásku, která přichází od Boha. Láska, kterou prokazujeme, ukazuje, že něco víme o Bohu a současně projevujeme Boží lásku vůči jiným, protože on nám dal lásku, abychom milovali nejprve Jeho a potom naše bližní.

Nejvýslovnější znalost Boží lásky však přichází z Jeho Písma. Ve Starém zákoně Bůh prokázal lásku i tím, že dal Zákon, čímž ukázal, milující laskavost všem generacím. Čtème:

- ♦ *... ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.*

(Exodus 20:6)

Celý Žalm 136 má jediný refrén - **Jeho milosrdenství je věčné**. Přečtème si alespoň prvních devět veršů:

- ♦ *Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. Chválu vzdejte Bohu bohů, jeho*

milosrdenství je věčné. Chválu vzdejte Pánu pánů, jeho milosrdenství je věčné. Jediné on koná velké divy, jeho milosrdenství je věčné. Nebesa učinil důmyslně, jeho milosrdenství je věčné. Zemi na vodách překlenul oblohou, jeho milosrdenství je věčné. Učinil veliká světla, jeho milosrdenství je věčné. Slunce, aby vládlo ve dne, jeho milosrdenství je věčné. Měsíc a hvězdy, aby vládly v noci, jeho milosrdenství je věčné.

(Žalm 136:1-9)

V Novém zákoně je Boží láska projevena v Pánu Ježíši Kristu, který přišel na svět, stal se člověkem, aby nás mohl v potrestání za náš hřích zastoupit. Snad nejnámější verš z celé Bible je:

- ♦ *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3:16)*

On za nás zemřel, On na sebe vzal náš hřích. On je jako voják, který svým tělem zakryl kulometnou palbu, aby zachránil své druhy. Toto přirovnání je jen málo výstižné, protože frontový hrdina zachrání fyzický život svým přátelům jen dočasně, a navíc - nemůže nikomu zachránit duchovní život, nemůže nikoho spasit.

- ♦ *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. (Jan 15:13)*

Bůh - Ježíš Kristus ale nepoložil svůj život za své přátele, On jej položil za své nepřátele. My jsme ho totiž nechtěli ani nehledali. On, ve své svrchované vůli chtěl nás, aniž bychom mu mohli cokoliv vrátit. To je absolutní, bezpodmínečná láska.

- ♦ *Dal jsem se naléztí těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali. (Římanům 10:20)*

A jinde v Římanech čtème, že za nás zemřel, když jsme byli hříšní a neměli jsme s ním obcenství:

- ♦ *Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. (Římanům 5:8)*

Tohle je obnažená Boží láska. Absolutní a bezpodmínečná.

Definice lásky je nesnadná. Pavel nám lásku sice popsal, ale nedal definici. Jak ji popsal? Následovně:

♦ *Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.*

(1. Korintským 13:4-7)

Jen zběžné čtení tohoto biblického popisu lásky nám okamžitě prozradí, že to, co my často nazýváme láskou, vůbec láska není. Láska nejsou emoce. Láska není zamilování. Láska je trénovaná bezpodmínečná výdrž, která jde často proti naší vůli. Láska je touha činit bezpodmínečné dobro někomu jinému. "Láska", která bere a sama nedává, není láska. "Láska", která podmínečně dává za opěťovanou lásku, není láska. Jenom ta láska, která dává a nečeká nic zpět, je pravá láska.

Pán Ježíš nás z lásky spasil, dal Svůj život za náš život, aniž bychom mu museli něco vracet. Milujte Boha a poznejte Ho. Budete-li v něm, poznáte, že On vám připravil láskyplný život.

♦ *A to je láska: žít podle Božích přikázání; to je to přikázání, o kterém jste od počátku slyšeli, že máte podle ní žít. (2. Janův 1:6)*

- pst -

**Světská vzdělanost znamená
o něčem všechno vědět.
Křesťanská vzdělanost
předpokládá s někým cele být.
Světský člověk soutěží
věřící člověk slouží.**

Pavel Kosorin, Křesťanské aforismy

ČLOVĚČE BOŽÍ, TAKÉ NAŘÍKÁŠ?

Všude kolem nás lidé nařikají, nadávají a reptají. Jako by vše zklamalo a poslední, co zbývá kritizovat, je morální stav všech kolem nás. Skoro denně slyšíme: Všechno je zlé. Vláda neumí vládnout. V bankách jsou podvodníci. Podniky řídí bývalí komunisté a rozkrádli vše, co se rozkrást dalo. Všichni chtějí velké peníze, ale do práce se nikdo nehrne. Narůstá kriminalita a člověk aby se bál vyjít na ulici, anebo se děsil, když mu někdo cizí zazvoní u dveří. Na tom všem je jistě kus pravdy. Ba musíme říci, že toho zla je ještě mnohem víc, než je zde vyjmenováno. Máme tedy nařikat, nadávat, kritizovat a prohlašovat, že v minulém režimu to bylo lepší?

Morální stav národa je skutečně velmi špatný, přestože náš národ je národem vzdělaným. Současná situace jasně dokazuje, že vzdělání nečiní člověka čestným, poctivým, svědomitým, pravdomluvným ani laskavým. V naší zemi je mnoho vzdělaných podvodníků, chamtivců, sobců i zločinců. I vzdělaní lidé jsou krutí, drzí, bezcitní a sobectví. Velká část našeho národa se dnes řídí heslem, že sobectví je jediný racionální způsob jednání. Důsledkem je bezohlednost, krutost, pohrdání druhými a ostré lokty.

Kde se to v našem národě vzalo? S naším národem to vypadá tak, jako na mnohých našich polích. Tam, kde se půda neore, neobdělává, nic kvalitního se do ní nezasévá, tam roste jenom plevel. "Dobrym semenem", z něhož vyrůstají v lidských srdcích dobré vlastnosti, jako dobrota, věrnost, sebeovládání, laskavost, trpělivost, ohleduplnost, poctivost, spolehlivost a sloužící láska, je jen evangelium Ježíše Krista. Tam, kde se do srdce člověka nedostane dobré semeno evangelia, nemůže vyrůst nic jiného než plevel zlých vlastností. Přestaňme si už konečně dělat

34 ZÁPAS O DUŠI

iluze, že na půdě lidského srdce vyrostou dobré a ušlechtilé vlastnosti bez semene Kristova evangelia. Nevyrostou! Není to možné. Kam se pšenice neza-seje, tam pšenice nevyroste. Tak jako v půdě jsou jen semínka plevelu, tak i v půdě lidských srdcí jsou jen semínka zlých vlastností. Bible na tuto skutečnost poukazuje už dávno: Gn 6,5; Jr 17,9; Mk 7,21-23; Ga 5,19-21.

Ideologové minulého režimu byli přesvědčeni, že člověk se rodí na svět dobrý, jen prostředím ho pokazí. Proto vytvořili nové "socialistické prostředí". Skutečnost pak ukázala, že plevel sobectví, bezohlednosti, krutosti a podvodů bujel nejvíce v srdcích komunistických vůdců. A jelikož udělali všechno, aby zabránili zasévání dobrého semene Kristova evangelia do srdcí dětí a mládeže, vyrostla nám generace, která má v srdcích jen to, co zdělala: sobectví, chamtivost, závist, nadutost, lest, zlé myšlenky, smilstvo, vraždy, rozbroje, hádky, nestřídmost, opilství ap. V průběhu čtyřiceti let rostl tento plevel v srdci našeho národa velice bujně. A nyní nám bujně kvete, protože ho kosy zákonů jen velmi nedbale kosí.

Všichni víme, že nestačí plevel kosit, on nám totiž velmi rychle vyroste znovu. Víme, že nestačí ani přeorat půdu. I z přeorané půdy vyroste znovu plevel. Je jen jediný způsob proměny: důkladně přeorat, odstranit kořínky plevelu a hlavně zasít do připravené půdy nové, kvalitní semeno. Jen z nového semene vyrostou nové rostliny.

V duchovním životě je tím přeoráním opravdové pokání. Pak se musí dostat do půdy lidského srdce nové semeno Kristova evangelia - Kristovo učení. To je jediná cesta k proměně našeho národa - pokání a Kristovo učení. Národ se však nezmění jako celek. K proměně musí dojít u každého jednotlivce zvlášť.

Na špatném duchovním a mravním stavu našeho národa mají však vinu nejen komunisté, vinu máme i my křesťané. Jen si vzpomeňme, kolik křesťanských rodičů se vzdalo křesťanské

výchovy svých dětí a přestalo je vést do chrámu jen proto, aby víra v Pána Boha nebyla jejich dětem překážkou na cestě k velké studijní kariéře. Žel i někteří křesťané si mysleli, že vzdělání je víc než kvalitní charakter. Selhali však nejen prostí křesťané, selhali i někteří kazatelé a faráři, když pro určité výhody spolupracovali s režimem, který vědomě zabraňoval šíření evangelia mezi dětmi a mládeží. To je vina nás křesťanů. I my máme tedy vinu na tom, že současná generace našeho národa je tak prorostlá plevelem.

Je nějaká cesta k nápravě? Určitě to není cesta nafikání, nadávání, kritizování a reptání anebo vzpomínání na "lepší" socialistické časy. Duchovní a mravní situaci v lidských srdcích nezmění žádná vláda ani žádný jiný režim.

Je jen jedna cesta, která vede k proměně. Je to cesta duchovního znovuzrození jednotlivých občanů. A znovuzrození je možné jen mocí Kristova evangelia. Rozsévání Božího slova mohou připravit jen opravdoví křesťané, kteří skutečně žijí s Bohem. Jakým způsobem? Jen opravdovým pokáním!

- ✓ *Tím, že budeme činit pokání z toho, co jsme ve svém křesťanském životě pokazili a zanedbali.*
- ✓ *Tím, že budeme činit pokání z toho, v čem jsme zklamali ve svých vlastních rodinách a způsobili svojí nevěrností, že se naši příbuzní vzdálili od Krista.*
- ✓ *Tím, že budeme činit pokání za své faráře a kazatele, že byli někdy pohoršením a často zvěštovali lidské názory a ne Kristovo učení.*
- ✓ *Tím, že budeme činit pokání za všechny křesťany v naší vlasti, kteří v době totality selhali, kterým záleželo víc na kariéře vlastních dětí než na pravdě evangelia.*
- ✓ *Tím, že budeme činit pokání za křesťany, kteří dnes vidí jen své vlastní zisky a na Boží dílo už znovu nemají čas ani sílu.*
- ✓ *Tím, že budeme činit pokání za náš národ, který ve své pýše pohrdá*

Kristovým evangeliem a myslí si, že vzděláním a kulturou promění sám sebe k lepšímu.

- ✓ *Tím, že budeme činit pokání za všechny učitele, kteří i dnes vedou mladou generaci našeho národa k bezbožnému životu.*
- ✓ *Tím, že budeme činit pokání za všechny umělce, zvláště pak za ty, kteří se ve svém umění rouhají svatému Bohu a znevažují svaté Boží jméno.*
- ✓ *Tím, že budeme činit pokání i za ty, kteří jsou na vedoucích místech, a tato místa využívají ke svému obohacování a k uskutečňování svých zájmů, místo toho, aby usilovali o spravedlnost a blaho všech.*
- ✓ *Tím, že budeme vyprošovat Boží milost a působení Ducha svatého pro naše křesťanské rodiny i pro všechny sbory a farnosti všech křesťanských církví. Jen skrze církve bude Duch svatý působit na ostatní členy národa.*
- ✓ *Tím, že budeme vydávat svědectví o moci Kristova evangelia, které proměnilo naše životy, takže už nemusíme naříkat, nadávat a reptat, ale můžeme za všech okolností velebit Pána, dobrořečit lidem a vyprošovat Boží milost pro ty, kdo žijí v sobectví, nadutosti, bezohlednosti a mravní špině.*

Má-li být naše pokání opravdové, je třeba, abychom ho spojili s půstem, tak jak to dělal Boží lid Starého zákona i Kristova církev v apoštolské době.

Ať je veleben našimi ústy i životem náš Pán, který nám dává radost a jistotu naděje ve všech situacích a okolnostech života a činí nás paprsky svého požehnání pro jiné.

- St. Kaczmarczyk -

Evangelizace o věčném životě není pro ty, kteří si život chtějí prodloužit, nýbrž pro ty, kteří ho chtějí naplnit.

ŠVÝCARSKÁ DROGOVÁ POLITIKA

Dnes i u nás téma DROGY, prevence, legalizace, kriminalizace, léčba, skloňujeme ve všech pádech. Podívejme se na následující zkušenosti:

Zákon o omamných prostředcích, který ve Švýcarsku platí, zcela jasně zakazuje jakékoli zacházení s omamnými látkami: dokonce i jejich konzum je zakázán tak výslovně, že obdobnou formulaci najdeme jen v málo zemích. V mnoha švýcarských kantonech se zákon dosud uplatňuje. V jiných kantonech, např. v Curychu, se však nedodrhuje vůbec. Dnes je možné podávat závislým heroin ve speciálních střediscích, státních i soukromých, a policie ani justice nezasahuje. V celém Švýcarsku máme asi osm set takových center pro závislé. A to je teprve začátek - tzv. pokusná fáze, která se má později uplatnit v širším měřítku. Vedle toho existuje řada ilegálních drogových scén, jež úřady tolerují formou tzv. sociálních bytů placených městem, kde se drogy konzumují a prodávají, aniž by tomu kdo bránil.

Jak k tomu došlo?

V průběhu osmdesátých let se v Curychu začala stále více tolerovat otevřená heroinová scéna. To znamená, že policie přestala důsledně zamezovat a postihovat intravenózní aplikaci drog i obchod s heroinem na veřejných místech. Současně začaly být ve většině médií potlačovány informace o nebezpečích a škodlivých účincích heroinu, kokainu a konopí, takže mezi obyvatelstvem nastalo určité znejištění v tom, jak přistupovat k drogovému problému. Zatímco ještě před několika lety panovalo obecné přesvědčení, že omamné látky jsou škodlivé a jejich konzum nežádoucí, najednou jsme slyšeli názory o tom, že samotné požívání drog není problém, že je pouze třeba naučit se s nimi správně zacházet. Např. v roce 1985 tvrdil curyšský

profesor psychiatrie Hans Kind v Neue Zürcher Zeitung, že čistý heroin je neškodný. V roce 1989 zaujal jeden lékař v oficiálním švýcarském lékařském časopise názor, že se mladiství mají naučit zacházet správně s hašišem. Žádal proto, aby bylo ve školách zavedeno zvláštní drogové vyučování.

S nástupem AIDS začal být lidem závislým na heroinu usnadňován přístup ke stříkačkám a jehlám. Nejprve v lékárnách, později ve speciálních centrech. Toto opatření se v Curychu prosadilo díky masivnímu tlaku médií a proti odporu tehdejšího městského hygienika, který nabádal k opatrnosti a varoval, že požívání drog bude narůstat.

V této době se začal rozšiřovat methadonový program, který byl do té doby používán omezeně jen pro malý počet chronických narkomanů a za řádně kontrolovaných podmínek. Před rokem 1987 bylo v kantonu Curych tři sta osob, jimž byl aplikován methadon. Dnes je jich asi patnáct tisíc, což představuje téměř polovinu všech švýcarských narkomanů.

Od poloviny osmdesátých let začala vznikat v režii curyšského sociálního úřadu ovládaného levicí drogová scéna na Platzspitzu, pod názvem "Needle park". V zimě roku 1988/89 začala být tato původně malá scéna za velké pozornosti médií podporována, přičemž městské úřady pod starostlivě znějícím heslem "Záchrana života narkomanů" nejen tolerovaly konzum drog a obchod s nimi, ale poskytl jim i infrastrukturu. Současně začala v médiích dosud nebývalá propagační ofenzíva za legalizaci neboli - jak se tomu většinou říká - dekriminlizaci drog, zvláště hašíše. Odpor obyvatelstva proti drogám byl oslabován záplavou televizních komentářů a novinových článků o tom, že drogová závislost je údajně normální a vyskytovala se vždy a všude.

Následky byly dramatické. Drogová scéna prodělala explozi. Jakousi představu vám snad dá počet vyměněných injekčních stříkaček. Počátkem roku

1989 bylo vyměněno asi tři sta stříkaček denně v září 1991 to bylo dvanáct tisíc denně, v roce 1994 to bylo průměrně patnáct tisíc denně. Problém Platzspitzu se rozšiřoval i v dalších směrech. Vznikl prostor, z něhož vymizelo právo. Začali se zde zcela volně pohybovat zločinci všeho druhu. Před očima policie vznikl trh pro všechny druhy kradeného zboží a kriminalita hrozivě stoupla i v blízkém okolí. Postupně narůstala opozice proti laxnímu postoji městské správy a v roce 1992 byl park uzavřen.

Asi rok po uzavření parku na Platzspitzu se drogová scéna přesunula o několik set metrů dále, do areálu uzavřeného nádraží Letten, kde dále narůstala a byla měsíc od měsíce brutálnější. Lettenský areál byl pevně v rukou překupníků, jejichž gangy si tam opakovaně vyřizovaly účty. Přestřelky a potyčky na nože, po nichž zůstávali ranění a mrtví, byly v létě 1994 na denním pořádku. V následujícím roce byla tato scéna za obrovského policejního nasazení vyklizena. Od té doby se podařilo - za velkého úsilí policie - zabránit etablování drogových scén na veřejných místech. To ovšem neznamená, že se drogová politika zásadně změnila. Drogový konzum a obchod se rozptýlil po městě. Iniciativy se ujal opět sociální úřad, který dal drogovému obchodu k dispozici sociální byty, útulky a noclehárny.

V parlamentu se rovněž projednává návrh na změnu zákona o omamných prostředcích, podle něhož má být požívání, držení a obstarávání drog pro vlastní potřebu dekriminlizováno.

Nová propagační ofenzíva za hašiš a marihuanu vrhá světlo na současný vývoj v zemi. Za příslušného tlaku médií jsou zemědělci nabádáni, aby zavedli pěstování konopí. Ve všech městech vznikají obchody, kde se nabízejí konopné produkty - kosmetika, oděvy a potraviny. Je tendence zastírat v řeči médií rozdíl mezi konopím jako vláknem a konopím jako drogou. Posledním

výkřikem z tábora přátel konopí je pivo, které vyrábí jeden curyšský pivovar: používá se tu konopí místo chmelu, takže pivo obsahuje malé množství aktivní látky THC.

Další výraz slábnoucího odporu proti drogám je nová scéna, která vzniká na tzv. technoparty, kde se polykají velká množství tzv. syntetických drog. V první řadě se jedná o "ekstázi", prostředek z amfetaminové řady, který v posledních letech doslova zaplavil Evropu a způsobil již řadu úmrtí. V Curychu se každoročně v létě koná tzv. "Street Parade", průvod s ohlušující technohudbou, kde pochodují tisíce mladých lidí. V noci po průvodu se konají technoparty, taneční zábavy, které trvají až do rána. Účastníci vypovídají, že se tam téměř bez výjimky požívá ekstáze nebo jiné drogy.

Jaké účinky má tato drogová politika?

Vnitropolitické dopady

Dobré statistiky o požívání drog jsou nedostupné. Relativně jasným indikátorem rozšíření požívání drog je počet úmrtí způsobených drogami. Bohužel však v jednotlivých zemích platí různá kritéria v tom, která úmrtí se do drogových úmrtí počítají. Uvedme srovnání mezi Švýcarskem a Švédskem, přičemž Švédsko je země s tradičně restriktivní drogovou politikou a se srovnatelným počtem obyvatelstva jako Švýcarsko (8 a 7 milionů). Ve Švýcarsku vzrostl počet drogových úmrtí za posledních deset let čtyřikrát, zatímco čísla ve Švédsku jsou konstantní. Curych má při pouhém milionu obyvatel srovnatelné množství drogových úmrtí jako celé Švédsko s 8 miliony obyvatel. Toto je bezprostřední účinek liberální drogové politiky, a přitom jde jen o špičku ledovce. Pod hladinou se skrývají škody na zdraví, sociální problémy, finanční dopady a lidské utrpení, které lze jen těžko změřit.

Nepřímé politické dopady

V první řadě jde o enormní nárůst nákladů na zdravotnictví a sociálních výdajů. S každým drogově závislým

vznikají nejen vysoké zdravotní výdaje kvůli následným onemocněním, ale závislí v krátké době vypadnou z pracovního života a je třeba se o ně starat za veřejné peníze. Přitom jde téměř výhradně o mladé lidi. S každým z nich mizí na desítky let jedna pracovní síla.

Nelze také podceňovat společenskou destabilizaci, kterou drogová epidemie vyvolává. Přítomnost organizované kriminality a stoupající následná kriminalita přispívají ke znejištění veřejného života a oslabení pořádku v zemi. Kriminální statistiky prokazují, že velká část všech trestných činů je páchána pod vlivem drog.

Napětí mezi obyvatelstvem vyvolává také právní nejistota, která vzniká tam, kde stát narkomany všemožně šetří, zatímco jiní občané jsou důsledně trestáni i za poměrně malé přečiny např. v silničním provozu. Postupně je otřesena důvěra v právní stát, jehož občané jsou si rovni.

Toto není jen nějaký průvodní projev vývoje drogové politiky. Analyzujeme-li pozadí a především iniciátory drogové propagandy, dospějeme k závěru, že právě tato destabilizace společnosti je jedním z cílů těch kruhů, jež vycházejí z neomarxistického tábora revolucionářů roku 1968. Souběh politických zájmů s kriminálními zájmy drogových kartelů činí z tohoto hnutí skutečně nebezpečnou moc. Není to specificky švýcarská aliance: podobnou součinnost extrémní politické levice s drogovými kartely najdeme např. v latinskoamerických drogových republikách, jako je Kolumbie.

Mezinárodní dopady

Taktický postup švýcarské drogové lobby má také mezinárodní pozadí. Tím se dostávám k poslední části argumentace - k mezinárodním souvislostem švýcarské drogové politiky.

V roce 1995 vyhlásila mezinárodní legalizační lobby na svém výročním zasedání ve Florencii, že Švýcarsko stojí z celosvětové perspektivy v popředí legalizačních snah. Švýcarsko bylo

veleveno jako vzor a model pro praktickou realizaci volného přístupu k drogám. Proč se právě Švýcarsko pro tuto roli zvláště hodí? Podívejme se na některé důvody:

- ✓ je to malá země
- ✓ leží ve středu západní Evropy
- ✓ je politicky neutrální a nezávislá
- ✓ nepatří k EU
- ✓ má ve světě dobrou pověst jako čistá, bohatá, konzervativní země s dlouhou humanitární tradicí, např. jako sídlo Mezinárodního červeného kříže
- ✓ má staré a etablované demokratické struktury
- ✓ je to federálně uspořádaný stát, to znamená, že jeho dvacet šest kantonů (se čtyřmi různými úředními jazyky) má v řadě oblastí (např. zdravotnické nebo policejní) různé zákony.

Všechny tyto faktory činí ze Švýcarska ideální místo pro uskutečnění pilotního projektu mezinárodně organizované legalizační lobby. Tak jako drogová politika Curychu působí na celé Švýcarsko, tak švýcarská drogová politika působí na celou Evropu a ještě dále. Tato strategie není novou myšlenkou. Už v minulém století bylo napsáno:

"Malé země, jako Belgie a Švýcarsko, jsou moderními politickými laboratořemi, pokusnými políčky, kde se sbírají zkušenosti, jež se pak dají využít ve větších státech. Velmi často vychází právě z těchto malých zemí první podnět hnutí, jemuž je souzeno otrástit Evropou." Tento citát nepochází od nikoho jiného než od Bedřicha Engelse (Sebrané spisy Marxe a Engelse, 39) a ukazuje směr dnešního vývoje v drogové oblasti. Cílem je otrástit Evropou. A drogy s ní skutečně otrásají.

Ve všech evropských zemích, s nimiž jsme v kontaktu, uvádějí vlivné legalizační lobby v drogové diskusi Švýcarsko jako vzor. Holandsko se právě chystá po švýcarském vzoru zavést pokusný program vydávání heroinu. V Rakousku požaduje Strana zelených lékařské vydávání všech drog

podle švýcarského vzoru. Německá vláda, která dosud stála pevně, je pod silným tlakem sociálně demokratických vlád spolkových zemí a městských samospráv (např. Frankfurt), aby připustila programy vydávání drog. Podobné náznaky zaznamenáváme v Norsku, v Dánsku, ale také v Austrálii, která má obdobnou vůdčí roli v legalizaci hašiše.

Ze Švýcarska vyšlo také hnutí některých evropských měst, která založila svaz podporující legalizaci - European Cities on Drug Policy, ECDP. Jeho základní dokument, tzv. frankfurtskou rezoluci, podepsal Curych, Amsterdam, Hamburk a Frankfurt. Tento dokument požaduje beztržní konzum a obstarávání drog a možnost legálního vydávání všech drog. Takové iniciativy, které se prosazují po celé Evropě s příslušnou mediální odezvou, připravují náladu evropské veřejnosti na to, aby se později v jejich zemích provedla legalizace drog - a to po švýcarském způsobu, to jest v postupných krocích. Existují další mezinárodní organizace pro legalizaci drog, které mají propojení do Švýcarska a disponují zpravidla velkými finančními zdroji.

Je tedy zřejmé, že liberální postoj Švýcarska vůči omamným látkám má významné mezinárodní dopady. Stabilní a dlouhodobě slibnou strategii v boji proti omamným látkám je možné rozvíjet jen tehdy, když se zemím podaří snížit konzum drog. Toho lze docílit prevencí, informacemi o nebezpečí drog a společenským odstupem od nich. Legalizace drog, i kdyby se podařila jen v jediné malické zemi, prolamuje tuto mezinárodní solidaritu.

Jistě všichni znáte přísloví, které říká: "Řetěz je jen tak silný, jak je silný jeho nejslabší článek." Toto přísloví se velmi hodí na mezinárodní solidaritu v boji s drogami. Švýcarsko se za posledních deset let - díky trvale tolerované otevřené drogové scéně - stalo velmi slabým článkem řetězu, ohniskem, které přitahuje drogové konzumenty z celé Evropy. Už tímto způsobem byl švýcarský

drogový problém exportován do řady regionů. Dnes vidíme, že vydávání heroinu - tak, jak se provádí ve Švýcarsku, je požadováno v řadě dalších zemí, a také další krok, to jest vlastní legalizace drog jakožto odstranění zákonného zákazu omamných látek, bude požadován v celé Evropě, přijme-li ho Švýcarsko. Může-li ještě něco Švýcarsko zarazit na jeho děsivé cestě k legalizaci drog, pak je to masivní mezinárodní protest.

*Florian Ricklin
Občanský Institut, č. 62*

FALEŠNÁ ETIKA

Kampaň za zavedení tzv. sexuální výchovy do škol dokázala rozdělit i nás věřící. Jedni návrh v zásadě vítají nebo připouštějí, jen poukazují na potřebu dobré přípravy a zajištění kvality tohoto vyučování. Druzí celou věc odmítají jako nepatřičnou, neboť se domnívají, že tato výuka nebude a ani nemůže probíhat ve správném duchu.

Začneme-li se touto otázkou zabývat, zpočátku se nám většinou zdá, že správný postoj má skupina první. Je přece potřeba ocenit pozitivní snahu směřující k poučení mladých lidí v oblasti pro ně tak důležité. Obvykle takto vidí věc ti, kdo se jí nezabývají dál do hloubky, neuvažují o všech souvislostech nebo takto uvažovat ani nedovedou. Uvedený postoj proto převažuje mezi lidmi nevěřícími. Ovšem i značná část křesťanů se dala ovlivnit kampaní sdělovacích prostředků, v níž byl projekt sexuologa Dr. Brzka stavěn do protikladu vůči nemorálnímu zacházení s lidskou sexualitou.

Druhý postoj - úplné odmítání - se může jevit jako nesprávný, ba přímo hloupý. Vždyť sexuální osvětu lidé odmítají z pokrytectví, puritánství a obyčejného strachu. Není tu snad namístě spíše, než apriorní odmítání upřímných snah o výchovu mladé generace, raději jejich podpora, tedy postup aktivní, pozitivní a konstruktivní?

Především si musíme uvědomit, že opravdu existují věci, které bychom měli zcela odmítat. Právě kladný nebo indiferentní postoj k nim by byl destruktivní. A sexuální výchova bohužel mezi ně patří. Ne zásadně, ale vzhledem k současným okolnostem. Opravdová výchova v pravém smyslu tohoto slova by i v oblasti sexuality byla dnes potřebnější než kdy jindy. Argumentace autorů a obhájců současných školských projektů ve smyslu jakési "sexuální imunizace" mládeže zní uším poctivého člověka obvykle velmi pěkně a přijatelně. Ale člověk opravdu soudný a trochu znalý věci si nakonec musí říct: Kéž by to tak bylo. Kéž by opravdu bylo možné tak snadno, pomocí pouhých direktiv a příruček z ministerstva, povznést naši mládež na vyšší mravní úroveň, k důstojnějšímu a uctivějšímu praktikování sexuality.

Úspěšnost tohoto státem řízeného programu je nereálná z prostého důvodu: nejsou na to lidé. Na výuku předmětu samozřejmě lidé jsou, ne však na to, aby tento předmět byl úspěšný právě podle křesťanského pojetí. V praxi bude program pravděpodobně úplně odlišný od idealistických myšlenek mnohých jeho obhájců. Dokonce zde přamalo záleží na kvalitě koncepce i učebních osnov. I kdyby důsledně vycházely z principů křesťanské morálky, není to nic platné. Proto celá diskuse o pojetí a obsahu programu, různé námitky a připomínky k němu (třeba ze strany církve), to vše se mýlí s podstatou problému. Výzvy ke zdánlivě "konstruktivním a věcným" diskusím často slouží právě k odvádění pozornosti od skutečného nepřekonatelného úskalí celé věci. Oč tedy jde?

Je známo, že právě v klíčových mravních otázkách, jakými jsou zneužívání sexuality (pornografie, prostituce a jejich legalita, předmanželský sex a nevěra), regulace porodnosti (antikoncepce), vztah k nenarozeným dětem, smysl pohlavního života, nerozlučitelnost a důstojnost manželství, možnost

a význam zdrženlivosti, význam náboženství a úloha církve v těchto oblastech, se často vyskytují nesprávné postoje i mezi samotnými křesťany. Oč ještě dál od pravdy jsou ateisté, tedy i ateističtí učitelé, jichž je většina! Oni přece nebudou dětem reprodukovat, co si přečetli v podrobných příručkách ministerstva, ale budou vykládat své vlastní názory.

Jak jinak by mohli učitelé vést své žáky než právě v duchu televize, časopisů, novin a jiných publikací, které většinou spíše zlehčují, ne-li odsuzují a zesměšňují křesťanské názory a jednání? Čím jiným mohou na žáky působit než tím, čím jsou sami ovlivněni?

O pochybnosti celého záměru hovoří i prostá logika, pokud ovšem dodržíme její správné zásady. Jeho iniciátoři zdůrazňují dvě pravdivé skutečnosti, z nichž vycházejí:

✓ *sexuální výchova patří především do rodiny*

✓ *mnoho rodin tuto úlohu nezvládá.*

V těchto dvou předpokladech není rozpor, v tom se shodneme všichni. Oni však z toho vyvozují logicky chybný závěr - přenést sexuální výchovu do škol. Správný závěr těchto dvou premis je však jiný: "Musí nám jít o to, aby rodina tuto úlohu opět plnila."

Vcelku jednoznačně to dokazují i zkušenosti ze zemí, kde byla soustavná sexuální výchova zavedena již dříve. Je dokázáno, že se postoj mladých lidí k sexualitě ještě zhoršil. A není se co divit. Vždyť i tam převažuje hedonistické pojetí tohoto předmětu.

Obháječi českých projektů argumentují tím, že naše osnovy nebudou kopírovat zahraniční, ale budou vycházet z našich domácích poměrů. To však vůbec nic neznamená. Právě tak by bylo možné říci, že například americké programy vycházejí z poměrů amerických, švédské ze švédských. Opodstatněnou se stává opět obava, že u nás to bude ještě horší. Vždyť jak se uvádí, naše republika je nejateističtější zemí Evropy; procento materialisticky zamě-

řených učitelů je zde tedy spíše větší než v zemích, které údajně kvalitou našich programů předčíme.

Často slyšíme, že lidé odmítají tyto projekty z přílišného ostychu a zbytečných obav o své děti. Asi na tom bude něco pravdy, ale to není jediný důvod. Tím, co náš odpor oslabuje, je poukazování na etiku, jež má oním vyučováním prolínat. I zde je ovšem háček. Právě ona "etika" je na celé věci nejnebezpečnější. Naším dětem neublíží popisování pohlavního ústrojí či jeho funkcí (samozřejmě zde záleží na vhodném věku, způsobu podání a jiných okolnostech). Poučování o anatomii a fyziologii má totiž oproti jiným tématům jednu velkou přednost - je alespoň pravdivé. Největší kámen úrazu jsou bohužel právě otázky morální. Zde budou, a již nyní jsou, naše děti ve školách poučovány ve stejně špatném duchu jako celá veřejnost.

Tím neodsuzujeme školu jako instituci. Správný názor na to, kolik je 5 x 5, mají jistě všichni učitelé. Tak je to i s vyjmenovanými slovy, cizími jazyky apod. Můžeme tedy klidně souhlasit s výukou násobky a jazyků. Pokud však jde o sexuální výchovu a s ní související etiku, jsme v situaci právě opačné: názory většiny jsou mylné.

V matematice platí, že pokud násobíme záporné číslo kladným, výsledek je záporný. Podobně v životě nejde o to, jednáme-li momentálně navenek "pozitivně" či "negativně". Vše by mělo směřovat k pozitivnímu výsledku. A toho můžeme dosáhnout nejen podporou věcí dobrých, ale i negativním postojem k věcem negativním. Musíme se naučit chápat nejen matematické, ale i životní paradoxy.

Vít Cigánek

Mezinárodní katolický report

Chceme své děti vychovávat křesťansky? Dovolme tedy Kristu, aby vychovával nás!

ANATOMIE BOŽÍHO TĚLA

Zamýšleli jste se někdy nad tím, proč Bůh hovoří o církvi jako o Božím těle? Dobře víme, že lidské tělo se skládá z celé řady orgánů, orgány z buněk a každá buňka má přesně vymezenou funkci. Pomocí mikroskopů, laboratorních testů, sond a celé řady diagnostických technik určujeme nejen funkci jednotlivých orgánů, ale i jejich dysfunkci. V mnohém se anatomie lidského těla podobá "anatomii" těla církve. Každý věřící je do těla Kristova naroubován, slovy Písma jsme "údy Jeho těla". Jednota těla se v Bibli vyskytuje v celé řadě obměn. Pro nás je nejdůležitější jednota Boha Otce a Syna, Pána Ježíše Krista, a náš osobní vztah ke Kristu. To, co spojuje dohromady jednotlivce všech církví a sborů je evangelium, jehož úhelným kamenem je sám Pán Ježíš Kristus. Taková skupina lidí je stmelena do jednoho funkčního celku, do těla církve, jehož hlavou je Pán Ježíš Kristus. **Jednota těla Kristova nespočívá ve vzájemné podobnosti lidí a společných cílů, ale v naprosté odlišnosti jednotlivců.** Kdyby byla církev bez nich, ztratila by svoji funkčnost.

Z čeho se skládá lidské tělo? Bible nám říká, že Bůh Hospodin utvořil člověka z **prachu země**. Do dnešního dne jsme neobjevili nic jiného než zkušenost tisíce generací, že člověk skutečně prach je a v prach se obrátí. Materialisticky není lidské tělo nic víc než soubor minerálů, stopových prvků a vody. Pojmenování jednotlivých stavebních prvků budeme v Bibli hledat marně, zatímco v nejrůznějších učebnicích věda pojmenuje každý chemický prvek, z něhož se naše tělo skládá. Až potud s námi budou souhlasit všichni.

To, že Bůh vdechl do chřípí člověka **dech života**, není příliš vědecky, ale co uděláme při nenadálé zástavě dýchání člověka? Použijeme umělé dýchání.

Buďto sami vdechujeme do chřípí člověka, nebo připojíme pacienta na dýchač přístroj.

Bez dýchání se nikdo z nás neobejde. Každé narození provází první nádech a s posledním výdechem končí náš pozemský život. Biblický termín *dech života* neodporuje poznání vědy, jen nám sděluje jednoduchým způsobem komplexní pravdu.

Co je hnací silou života? Určitě to není samotné dýchání. K životu určitě patří mozek a nervová soustava; srdce udržuje krevní oběh, plíce okysličují krev, krvinčky roznášejí kyslík, játra, ledviny, slinivka, žlučník a mnoho dalších orgánů mají svoji specifickou a nezastupitelnou úlohu. Navíc se neobejdeme bez vnitřní opory a pohybového ústrojí jakým je kostra, klouby, svaly a šlachy. Zcela zvláštní funkci má orgán kůže. V našem těle koluje mnoho různých tekutin, voda, krev, sliny, žluďeční šťávy, vylučujeme slzy, pot, moč, atd. Každá z nich má určité chemické složení, z něhož můžeme hodnotit celkový stav zdraví a funkci jednotlivých vnitřních orgánů. Dále víme, že **hormony a enzymy**, ačkoliv o nich většina z nás má jen povrchní znalost, ovlivňují a regulují nejen naše tělesné funkce, ale i naše chování a jednání. Abychom mohli cokoliv vnímat a prožívat, jsme vybaveni řadou smyslových orgánů jako je **zrak a sluch**. Pomocí dalších specifických buněk a nervových spojení vnímáme **chuť**, máme **oči a hmat**. Abychom mohli cítit bolest, chlad, teplo, sucho, mokro, vlhko, hebkost, drsnost, nebo dotekem posoudit jakost či dotek, existují tisíce hmatových tělísek různých typů a desetitisíce volných nervových zakončení ve špičkách prstů a dlaní. Zkuste pokračovat sami a budete překvapeni, kolik jevů v našem těle probíhá, aniž o nich přemýšlíme. Člověk přijímá v každém okamžiku obrovské množství impulsů, které pak zpracovávají specializované receptory našeho těla, aby se tyto impulsy proměnily přímo či nepří-

mo v prožitky vyvolávají příjemné nebo nepříjemné pocity a nálady. Pokud je vše v pořádku, přijímáme většinu z nich automaticky. Ale jsou i pocity a reakce nepříjemné, jimž bychom se raději vyhnuli. Proč to všechno říkám? Protože Boží slovo nám často ilustruje biblické pravdy pomocí tělesných funkcí a orgánů. Například na téma **oko** najdeme 63 odkazů a to, co se týká **vidění**, je v Bibli zmíněno více než 700 krát. **Ucho** se vyskytuje více než 130 krát, **slyšení** je zmíněno více než 700 krát. Jak dobře rozumí každý z nás např. slovům: *Mé oko vyčerpává mou duši pláčem; nebo: nezakrývej ucho a poslouchej; nohy spěchají prolévat krev*, apod. Abychom mohli vnímat Boží pravdy potřebujeme znát nejen anatomii lidského těla, ale i duchovní aplikace, které z intimní znalosti vlastního těla vyplývají.

Písmo nám vysvětluje důležitost a dělbu práce jednotlivých členů. Připomíná nám, že v církvi je stejně důležitý ten, kdo se věnuje výchově tříletých dětí, jako ten, kdo je hlavou teologické fakulty. Tělo a jeho jednotlivé buňky a orgány mezi sebou nesoutěží, nežijí na úkor jeden druhého. V našem těle je stejně důležitá kůra mozková jako zdravá tkáň tlustého střeva. To, co platí o těle, platí o církvi a může přinést užitek každé lidské společnosti. Nesprávné chápání lidské různorodosti je příčinou mnoha sporů a bolestí i v církvi, zatímco správná perspektiva může lidské společenství inspirovat a nasmírně obohatit. Bible nás varuje před vlastní důležitostí:

♦ *Bratři moji, jestliže věříte v Ježíše Krista, našeho Pána slávy, nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi. Do vašeho shromáždění přijde třeba muž se zlatým prstenem a v nádherném oděvu. Pijde také chudák v ošumělých šatech. A vy věnujete svou pozornost tomu v nádherném oděvu a řeknete mu "Posad se na tomto čestném místě," kdežto chudému řeknete: "Ty postůj tamhle, nebo si*

sedni tady na zem." Neděláte tím mezi sebou rozdíly a nestali se z vás soudci, kteří posuzují nesprávně? Poslyšte, moji milovaní bratři: Cožpak Bůh nevyvolil chudáky tohoto světa, aby byli bohatí ve víře a stali se dědici království, jež zaslíbil těm, kdo ho milují? Vy jste však ponížili chudého. Cožpak vás bohatí neutiskují? Nevláčejí vás před soudy? Nemluví právě oni s pohrdáním o slavném jménu, které bylo nad vámi vysloveno? Jestliže tedy zachovávejte královský zákon, jak je napsán v Písmu „Milovati budeš bližního svého jako sám sebe," dobře činite. Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu a zákon vás usvědčuje z přestoupení. Kdo by totiž zachoval celý zákon a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem. (Jakubův 2:1-10)

Jen ten, kdo pozná Boží tělo, církev, plně docení lidskou rozmanitost, individualitu a může se zcela oprostít od národnostních, rasových a společenských předsudků.

Obrazný jazyk Božího slova je blízký lidem každé generace, společenského postavení a úrovně vzdělání. Bible je kniha nadčasová po všech stránkách a promlouvá k lidem srozumitelným způsobem; někdy doslovným, jindy obrazným, ale každému blízkým. Zvláštní způsob biblického vyjadřování není nedostatkem, ale předností. Začteme-li se do Bible pozorně, objevíme úžasnou moudrost, hloubku citového života a lidí, která není izolovanou doménou lékařů, psychologů, sociologů a dalších profesionálů, ale je přístupná každému z nás. Slova Božího písma pochopí dítě i člověk žijící v nejprimitivnějších podmínkách. Rozumí mu domorodec v pralese stejně dobře jako bankéř newyorského mrakodrapu nebo ocvočkované mládí univerzálního světa bez hranic. Slova Božího písma mají stejnou hodnotu pro vzdělance jako pro lidstvo kterékoliv historické epochy a zeměpisné šířky.

V Božím písmu, v Bibli, se odráží hloubka vědění a porozumění Stvořitele pro své stvoření. Pokud zůstaneme izolováni od Božího vědění, nikdy nepochopíme vnitřní harmonii vztahů všeho stvořeného a smyslu lidského bytí. S pomocí Boží se nemusí nikdo cítit zbytečný, přehlížený, nedůležitý a bezvýznamný. Boží slovo nás ujišťuje o tom, že jsme tělo Kristovo a jako takové má každý z nás svůj úkol:

♦ *Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. Oko nemůže říci ruce: "Nepotřebuji tě!" Ani hlava nemůže říci nohám: "Nepotřebuji vás!" A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné, a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme, jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest, aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním. Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. (1. Korintským 12:18-27)*

Víte, co jsou přehlížené orgány těla? Kdo z nás přemýšlí o tom, jak mu fungují játra, slinivka břišní, ledviny, kostní dřeň a podobně? Nikdo, pokud s nimi nemáme potíže. Kdo z nás vnitřně cítí vděčnost za jejich automatickou a bezproblémovou funkci? Nejdokonalejší buňky a jednotlivé orgány nemohou žít autonomně. K tomu, aby mohly být plně funkční, potřebují dokonalou synchronizaci funkcí těla fyzického a duchovního. Položme si otázku. Záleží nám víc na postavení, povolání, společenském úspěchu a popularitě než na osobním vztahu k Bohu a bližním? Nepečujeme více o vlastní tělo a u bližních si všímáme spíše toho, jakou mají tvář, postavu a účes? Kdo z nás

věnuje pohled slabému, starému, nenápadnému, skromnému, někde v koutku stojícímu člověku a všem lidským "nulám", které nejsou středem naší pozornosti? Kolik je mezi námi samaritánů? Čemu slouží naše ruce, slova a schopnosti, které mohou povzbuzovat a vyjadřovat soucit, péči a konat dobré skutky? Kolik finančních prostředků vynaložíme, abychom skryli každý defekt a vylepšili vnější fasádu. Jedinec, který není napojen jako buňka na společenství věřících, nemůže být funkční a zdravou součástí těla církve a není součástí Božího lidu. Nevěřící člověk odsuzuje sám sebe k vegetativnímu živení, k tělesnému a duševnímu strádání, k životu bez duchovního rozměru. Církev - Boží tělo, lidské tělo, buňky, orgány a jejich vzájemná závislost a neoddělitelnost vypráví jedinečným a obrazným způsobem o kvalitách našeho života. Křesťan, který získal biblickou perspektivu života, není Božím slovem odsouzen k intelektuálnímu živení, ale povýšen k duchovnímu rozkvětu a předurčen k věčnému životu v Boží přítomnosti.

- kas -

GEOSTATICKÁ A REZONANČNÍ POLE

Rezinance a působení rezonančních polí na lidský organismus, zvířata a přírodu jako celek byl a je dosud málo známý a popsáný jev.

Geostatická pole (GP)

Na naší zeměkouli se všude nacházejí GP, která vznikají všude tam, kde se tvoří struktury s různou elektrickou vodivostí. Všude tam, kde je voda z pramenů a nebo i voda, která prosákla z povrchu, nachází se GP, které samo o sobě není lidskému zdraví škodlivé. Nemodulovaná, tj. nerozkmitaná GP jsou často mylně nazývána patogenními zónami. Kdyby jimi byly, lidstvo by vymřelo už před mnoha tisíci lety.

Rezonanční geo-pole (RP)

Rozdíly v elektrické vodivosti materiálů Země tvoří GP. Krátké radiomagnetické vlny modulují (rozmitávají) GP a to s nimi rezonuje. Země představuje emitor (celkový objem GP je báze) a původní siločáry GP se stanou 60-70 cm širokými kolektory, poškozujícími nejen život, ale i železobetonové mosty a budovy. Frekvence se v polích mísí a vznikají nové smrtelné svazky vlnění, které jsou v kolektorech (klasický polovodič) mnohonásobně zesilovány. Nejmenší nebezpečná se jeví amplitudová modulace (AM - střední vlny), následuje frekvenční (FM - velmi krátké vlny), potom impulsní a nejvíce nebezpečná je modulace kódová.

Rezonanční pole jsou nabita podle své velikosti, resp. délky společné hranice a poměru vodivosti své substance. Geostatická pole mohou tvořit jen stometrový ovál, ale mohou být i podloží celých ulic a sídlišť. Na rozdíl od nás, naši předkové sledovali svůj dobytek předtím, než někde postavili svoje obydlí. Zvířata a přírodě neodcizení lidé se vždy vyhýbali místům, kde se pole stýkala.

Rezonanční pole vznikají modulováním, rozkmitáním přírodních GP radiomagnetickými vlnami včetně frekvence 50 Hz z rozvodů elektrického napětí. Vyskytují se jak ve volné přírodě tak v různých budovách. Ve volné přírodě se v nich člověk zpravidla pohybuje, opouští je a proto jejich působení není tak intenzivní jak v našich obydlích, kde se šíří po obvodcích elektrické sítě a jejich působení bývá dlouhodobé. Jako příklad je pracoviště, lůžko, místo odkud sledujeme televizi atd.

V souvislosti s vysíláním radiomagnetických vln se GP mění v pole s velkou rezonanční energií, která je schopna prostupovat veškeré struktury, které obsahují molekuly prvků s vysokým atomovým číslem. Taková situace nastane, když do GP dopadají radiomagnetické vlny, které jsou schopny svoji vlnovou délkou rozbouřit, nebo-

li zmodulovat jinak klidné GP. Tak vzniká nebezpečné pole, které nepoškozuje pouze lidstvo, zvířata a rostliny, ale také nejmodernější techniku. Jako takové může být příčinou ztráty orientace velryb, pádů letadel, havárií lodí, výbuchů a požárů různých ovládacích center. Při koncentraci elektronů za intenzity 50 resenů dochází k selhání veškeré navigační a ovládací techniky.

V první fázi se výzkum týkal lidí na zdraví ohrožených nebo už nemocných. Dlouhodobá a podrobná studie dokázala, že 65% všech nemocí je výsledkem dlouhodobého setrvávání obětí v jednom nebo více RP. Mezi hlavní potíže náleží bolesti hlavy, celková únava, bolesti páteře, hlavně krční, onemocnění kloubů všeho druhu, zhoubné i nezhoubné nádory, mrtvení horních i dolních končetin a mnohdy částí obličeje, omezení soustředění a schopnosti vyjadřování, zrakové potíže, narušení srdečního rytmu až výpadky jednotlivých tepů, dýchací potíže podobající se astmatickým projevům, neplodnost mužů, mozková onemocnění v mnoha variantách následkem vzniku převážně vápníkových novotvarů a trombů. Různé nemoci převažují podle druhu a složení rezonance. V jedné lokalitě se může vyskytovat zvýšená rakovina kloubů, jinde najdeme astma nebo leukémii atd. Rezonující pole způsobuje ve všech živých organismech molekulární separaci.

Druhé stádium bádání se zaměřilo na chovná zvířata. Bylo zjištěno, že RP mohou za zástavu dojitosti krav, psychická poškození chovných koní, úhyn činčil a zánik včelstev.

Nejdramatičtější je však **působení RP na rostliny a lesy**, což potvrzují výzkumy v mnoha zemích Evropy a Asie. Měření v národním parku u Augsburgu, v Německu, v Italských pobřežních oblastech a u nás u Jindřichova Hradce přinesla varující výsledky. Situace vypadá tak, že se brzo můžeme rozloučit s borovicí a za další léta zmizí z některých lokalit i smrk.

Šokující byl výzkum za účasti Zemědělské university a místních ochranářů v okolí Modravy. Přišlo se na to, že dosavadní zdůvodnění plošného úhynu lesů na následky exhalací a kyselých dešťů jsou, jak se zdá, mylná. Pomocí resenomického měření může být vysvětlen tzv. příkopový jev - úhyn stromků podél cest, považován za následek zplodin a solení.

Po 40 letech modulačních signálů nad 10 resenů z 30 stupňové škály, jsou místa již úplně zbavena života. Nové modulační zdroje zasahují i stromy donedávna zdravé. Například 25 letá borovice přežije jen dva roky v RP o 2 resenech z jednoho zdroje. Přitom mnoho zeleně je modulováno z 6 i více center o síle 10 resenů. Podle rychlosti tohoto poškozování porostů budou mrtvé do deseti let.

Dále dochází k poškození elektronické navigace letadel a řídicích center, včetně atomových elektráren.

Železobeton se působením rezonance rozpadá před poločasem své plánované životnosti.

Rezonanční energie, jejíž hlavní složkou je GP, nebyla dosud měřena a proto neexistovaly ani žádné její jednotky. Až poté, co došlo ke spolehlivému měření této energie, byly stanoveny jednotky intenzity RESEN, což znamená i v mezinárodním překladu **RE**zonanční **S**pektrální **E**nergie. Tato nebezpečná místa nejsou stabilní a zejména na jaře a na podzim se mění. To znamená, že je nutné pokaždé místa, kde se člověk hodlá delší dobu zdržovat, hlavně lůžko před spánkem, indikátorem prověřit. Jedině tak se dá zabránit okamžitým a dlouhodobým následkům. U indikátoru rezonance, když dojde k maximálnímu optickému i akustickému vybuzení, odpovídá hodnota kolem padesáti resenů, což je hodnota, které se člověk nesmí vystavovat ani krátkodobě.

Následky rezonance

1. Působením nadměrné rezonance dochází k oslabení až ztrátě imunitního

systému, které probíhá v mezibuněčné hmotě. Rezonanční prvky s vyšším atomovým číslem a elektronovou hladinou blokují vstupy buněk pro ochranné látky, včetně očkovacích. Oslabený člověk je vystaven nejen novým super-virům, ale i nemocem již zapomenutým, jako je např. tuberkulóza. Mnohá onemocnění vznikají poškozením Golgyho aparátu v membránových buňkách.

2. Nejčastější jsou onemocnění kloubů a kostí - často mylně označovaných jako revma. Důvodem je, že jakmile se člověk stane aktivním rezonátorem, dochází k molekulární separaci látek a stopových prvků. Ty jsou separovány podle své rezonanční schopnosti podle atomové váhy a obsazení elektronů v jednotlivých orbitech. Silně rezonující prvky, jako např. železo nebo zinek vypuzují prvky s menší rezonanční schopností, jako je vápník, sodík, draslík apod., které se ukládají buď přímo na povrchu kloubů, nebo se spolu se solí lymfatickou cestou dostávají do výpotků. Proto v rezonančních polích dochází k mimořádnému pocení, hlavně dolních končetin. Další část uvedených látek se dostane do krevního oběhu a ukládá se v artériích, kde mohou způsobit aortální stenózu až mitrální insuficienci vedoucí k infarktu.

3. Při 80 resenech může dojít k trombóze i u mladší generace. Při 100 resenech jsou častá onemocnění páteře. Určitá směs rezonance moduluje hrudník a následně se rozpadají obratle. Ke strnutí nebo dokonce do dočasněmu ochrnutí stačí 6 hodin intenzivního působení.

4. Dočasná arytmie srdce, (lékařská záhada), je následkem setrvávání hlavy v kolektoru o 50 resenech. Dojde-li k rezonanci mozku, podle profesora Ingo Wolfa, z univerzity v Minstru, dochází k mozkové bouři podobné epileptickému záchvatu, což doložil rentgenovými snímky. Bolesti hlavy popsané postiženými jako brnění, doprovází neschopnost se soustředit.

46 ZÁPAS O DUŠI

Profesor dokázal, že 3-minutový hovor pomocí bezdrátového telefonu zanechává na mozkové struktuře po tři dny viditelné změny. Padesát procent výkonu jde do hlavy. Je to náhoda? - frekvence těchto zařízení je shodná s frekvencí mozku a dochází k interakci! Dvanáctiletý chlapec spící s hlavou v kolektoru o 60 resenech onemocněl za 2 roky epilepsií. Za další dva roky následoval mozkový nádor. Velmi zajímavá jsou měření tzv. virového onemocnění šílených krav. Trvale ustájené krávy se snaží dostat se z rezonujících železných ohrad tzv. pána tvorstva a chovají se podobně jako šílené krávy.

5. Modulované železo ztrácí valenci a stává se inertním, takže nepřispívá k tvorbě červených krvinek. Při rezonanci dochází k obsazení orbitů elektronů ve čtvrté a páté periodě. Hypochromická anémie vede k poškození jejich vývojové formy a k bujení nezralého předstupně bílých krvinek. Ty se neřizeně a nadměrně množí a tvoří jen nefunkční elementy.

To samé platí pro diabetes, kde se netečným prvkem stává zinek (nezbytný, pro tvorbu insulinu). Uvedená možnost ztráty valence platí také pro další prvky, jako jsou kobalt, měď, galium, brom a další. Z toho vyplývá, že dochází k poruchám minerálního metabolismu, takže je ohrožena funkce celého organismu, včetně složitých pochodů řízení a regulace.

6. Adreno-leuko-distrofie (ALD), astma, bronchitida, Hotchinsova nemoc a rakovina plic se vyskytuje mimořádně často v oblastech se silným RP. V místech, která jsou rezonována všemi druhy modulace, převyšuje rakovina kloubů průměr. Sedimentace krve stoupá až na dvojnásobek. Druhy onemocnění se v různých regionech často řídí podle druhu modulace v rezonančních polích. Ve všech případech dochází k bloádě imunitního systému a látkové výměny.

7. Leukémie - měření spektrálním resenometrem indikují, že vzniká tříště-

ním buněk mikrovlnami.

8. Nejčastější dětská onemocnění: leukémie, epilepsie, alergie, exemy, zástavy dechu či srdce, zrakové poruchy, zhoubné nádory, pomočování, špatný spánek, pocit strachu, psychické potíže mají souvislost s životním prostředím rezonančních polí.

9. Těhotné ženy - bylo prokázáno, že při silné rezonanci dochází k lámání chromozómů, následkem může být mongolismus, nebo jiné genetické poruchy.

Největší tragedií je, že i když člověk dbá na zdravou životosprávu, dává organismu vše potřebné, je to k ničemu. Syntéza buněčného metabolismu a všechny procesy látkové výměny jsou v rezonančním poli utlumeny. Dochází k pocení, k poklesu duševní i tělesné výkonnosti a u dětí navíc zpoždění celkového vývoje. Výzkum stále probíhá, ale žádná příjemná překvapení se nedají očekávat.

Závěrem

Rezonance se nedá odstranit ani utlumit. Šíří se všemi vodivými materiály jako jsou rozvody ústředního topení, vody a pod. Lze však zamezit jejímu šíření po síťových rozvodech odpojováním těchto vedení, která nemusí být trvale zapnuta: pračka, myčka na nádobí, el. trouba, boiler atd. K tomuto účelu existují automatické odpojovače, které zbytečné šíření resonance, hlavně v noci, spolehlivě hlídají. Rozhlasové přijímače, televizory, počítače by neměly být nikdy v místech, kde spíme. Vzdálenost od televizní nebo počítačové obrazovky je kritická.

Hlavní a naprosto spolehlivou ochranou zůstává indikátor resonance, který opticky i akusticky upozorňuje na místa a polohy, kde je naše tělo nejvíce ohroženo.

Uvedené informace jsou výsledkem šestiletého intenzivního výzkumu v oblasti geofyziky, biologie, elektroniky a medicíny a jsou pečlivě dokumentovány.

- Vladimír Kubeš -

Další informace o možnostech **měření pomocí Indikátoru rezonance** pro všechny zájemce poskytne redakce **ZODu.**

Vyšší odborná škola sociální a teologická

Blažejské nám. 9, 77200 Olomouc
tel.: 066/522 5728; fax: 066/522 7508

Studijní obor:

Sociální a teologická činnost

Délka a forma studia: 3 roky, denní

Počet přijímaných: 20

Školné: 2500 Kč ročně

Kontaktní osoba: Jaroslav Pípal

Termín uzávěrky přihlášek:

1. kolo 30.4.1998; 2. kolo 25.7.1998

Termín přijímacího řízení:

1. kolo 22.-23. 5. 1998

2. kolo 20.8.1998

Absolvent je připraven pro činnost odborných pracovníků sociální nebo duchovní péče.

Příklady uplatnění:

Sociální kurátor, odborný pracovník v různých oblastech sociální práce, kazatel (pastor), pastorační terapeut, misijní pracovník.

volných příspěvků čtenářů, kteří se automaticky stávají dobrovolnými spolupracovníky této mezidenomináční misijní služby.

Každý adresát má vlastně svého anonymního dárce a sponzora, který umožňuje Boží slovo šířit i tam, kde není možná jiná forma evangelizace a křesťanského obecenství.

Uvědomujeme si, že máme stále obrovskou a nevyužitou rezervu společných sil, abychom naplnili pověření velikého poslání i v naší zemi. Zamysleme se každý z nás nad stavem osobní evangelizace a pamatujme, že Pán Ježíš káral samotné apoštoly za jejich nevěru, ospalost a tvrdost srdce:

♦ *Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.*

(Marek 16:14-16)

Tato výzva platí především nám. Dříve, než můžeme být pověřeni, abychom šli do celého světa, musíme oslovit nejbližší a sousedy. Naší modlitbou je, abychom společně našli alespoň jednoho čtenáře v každé obci naší republiky.

Obzvláště děkujeme za slova, která nás povzbuzují k další práci. Touto cestou děkujeme sponzorům a prosíme další čtenáře, aby svým dobrovolným darem pomohli šířit Evangelium mezi další čtenáře.

**Vaši Pavel a Klára Steigerovi,
Jindra Suchomelová,
Bohuslav Vlček**

JAK HOSPODAŘÍME

Jak jistě víte, **ČASOPIS ZÁPAS O DUŠI** nemá stanovenou výši předplatného. Veškeré výdaje spojené s vydáváním a distribucí během uplynulých devíti let byly a jsou hrazeny z dobro-

ROK	PŘÍSPĚLO	DARY	VÝDAJE
1 990	138	21 612	TISK, POŠTA
1 991	385	176 800	270 900
1 992	366	311 688	271 010
1 993	872	295 542	322 571
1 994	946	407 250	402 600
1 995	1 365	498 000	452 000
1 996	1 379	627 535	567 841
1 997	1 211	680 651	593 992

Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady HCJB
- Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:

České země

HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy

Slovensko

HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

WORLD
RADIO

HCJB - Dobrou novinu denně zachytíte z Ekvádora

RÁNO: v létě v 7:30, v zimě v 6:30, tj. 5:30 UTC: **9645 kHz - v pásmu 31 m.**

VEČER: v létě ve 20:30, v zimě v 19:30, tj. 18:30 UTC:

12 025 a 15 550 kHz v pásmu 25 a 19 m.

Český rozhlas Plzeň

připravujeme každou sobotu 7:00 - 8:00 a 21:00 - 22:00
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **106,7 105,3 103,4 102,4 100,8 95,8 91,0 MHz**

Proglas (Brno, Hostýn a Praděd)

v sobotu od 6:30 do 8:00 (VKV):
107,5 90,6 a 93,3 MHz

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, P.O. Box 77, 251 01 Říčany u Prahy
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš
Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1
Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.